ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 19.03.2004
COM(2004)173 τελικό

2004/0055 (COD)

Πρόταση

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

για διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

(υποβληθείσα από την Επιτροπή)

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1.1. Εισαγωγή

Με την έναρξη ισχύος της συνθήκης του Άμστερνταμ, η Ευρωπαϊκή Ένωση έθεσε σαν στόχο τη σταδιακή εγκαθίδρυση ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, κυρίως θεσπίζοντας μέτρα που υπάγονται στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 65 σημείο γ) της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αυτά τα μέτρα περιλαμβάνουν την εξάλειψη των εμποδίων για την ομαλή διεξαγωγή πολιτικών δικών, εν ανάγκη προωθώντας τη συμβατότητα των κανόνων πολιτικής δικονομίας που εφαρμόζονται στα κράτη μέλη.

Το πρόγραμμα δράσης της Βιέννης του Συμβουλίου και της Επιτροπής, που θεσπίστηκε από το Συμβούλιο το 1998[1], καλούσε σε επισήμανση των κανόνων πολιτικής δικονομίας που είναι επείγον να προσεγγίσουν προκειμένου να διευκολυνθεί η πρόσβαση των ευρωπαίων πολιτών στη δικαιοσύνη και σε εξέταση του ενδεχόμενου εκπόνησης κατάλληλων συμπληρωματικών μέτρων για τη βελτίωση των δικονομικών διαδικασιών.

Στα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε του 1999[2] το Συμβούλιο και η Επιτροπή κλήθηκαν να ετοιμάσουν νέες νομοθετικές διατάξεις σχετικά με τα στοιχεία της πολιτικής δικονομίας που είναι σημαντικά για την ομαλή δικαστική συνεργασία και για την βελτιωμένη πρόσβαση στη δικαιοσύνη. Οι διαταγές πληρωμής συμπεριλαμβάνονταν ρητά στον κατάλογο των μέτρων που δικαιολογούν τέτοιες νομοθετικές πρωτοβουλίες.

Το κοινό πρόγραμμα μέτρων της Επιτροπής και του Συμβουλίου για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που θεσπίστηκε από το Συμβούλιο στις 30 Νοεμβρίου 2000[3], τόνισε ότι η κατάργηση της διαδικασίας κηρύξεως της εκτελεστότητας (*exequatur*) για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις πρέπει να περιληφθεί στις προτεραιότητες της Κοινότητας. Αυτό το πρόγραμμα, το οποίο επικεντρώνεται κυρίως στη διευκόλυνση της αναγνώρισης και της εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων, προβλέπει επίσης την προσέγγιση του δικονομικού δικαίου σαν συμπληρωματικό μέτρο το οποίο μπορεί, σε ορισμένους τομείς, να αποτελεί προϋπόθεση της προόδου που πρέπει να σημειωθεί για να επιδιωχθεί η σταδιακή κατάργηση κάθε διαδικασίας κήρυξης της εκτελεστότητας (*exequatur*). Σχετικά με το θέμα, το έγγραφο τονίζει ότι, σε ορισμένους τομείς, οι οποίοι αφορούν κυρίως την είσπραξη μη αμφισβητούμενων αξιώσεων, η κατάργηση της κήρυξης της εκτελεστότητας θα μπορούσε να σημαίνει τη θέσπιση ενός πραγματικού ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου που εκδίδεται μετά το πέρας μιας ειδικής, ενιαίας ή εναρμονισμένης διαδικασίας, η οποία καθορίζεται στα πλαίσια της Κοινότητας[4]. Πρέπει εντούτοις να τονιστεί ότι η κατάργηση του *exequatur* και η εναρμόνιση του δικονομικού δικαίου, παρά το γεγονός ότι αναφέρονται από κοινού στο προαναφερόμενο

---

1 ΕΕ C 19, 23.1.1999, σ.1, σημείο 41 (δ).

2 Συμπεράσματα της προεδρίας, σημείο 38.

3 ΕΕ C 12, 15.1.2001, σ. 1.

4 Τμήμα ΙΙ Α 2 β του προγράμματος. Παρά το γεγονός ότι στο σημείο αυτό το έγγραφο δεν αναφέρει τη διαδικασία διαταγής πληρωμής (ούτε καμία άλλη διαδικασία ειδικότερα), η αναφορά, στο σημείο ΙΙΙ Α, στην πρόταση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για τις μη αμφισβητούμενες απαιτήσεις στο πλαίσιο του πρώτου σταδίου εφαρμογής αποδεικνύει ότι η εναρμόνιση σύμφωνα με το συγκεκριμένο μοντέλο προβλέφθηκε κυρίως για την είσπραξη μη αμφισβητούμενων απαιτήσεων.

χωρίο του προγράμματος, αποτελούν δύο διακεκριμένα ζητήματα. Το πρώτο προϋποθέτει την έκδοση απόφασης και αφορά την πρόσβαση στην εκτέλεση σε κάποιο άλλο κράτος μέλος, ενώ το δεύτερο αφορά την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για την έκδοση απόφασης, ανεξάρτητα από το κατά πόσον αυτή πρέπει να εκτελεστεί στην αλλοδαπή. Αυτά τα ζητήματα διαφέρουν από το χαρακτήρα τους και μπορούν να εξεταστούν ανεξάρτητα και σύμφωνα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, όπως αποδεικνύουν τα συμπεράσματα του Τάμπερε που αναλύουν αυτά τα δύο ζητήματα χωρίς να θεωρούν ότι υπάρχει σχέση μεταξύ τους.

Η Επιτροπή αποφάσισε να επιδιώξει τους δύο στόχους – την αμοιβαία αναγνώριση των αποφάσεων για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις αφενός, και τη δημιουργία ειδικής διαδικασίας όσον αφορά τις αποφάσεις για μη αμφισβητούμενες αξιώσεις, αφετέρου – σε δύο χωριστές νομοθετικές πράξεις. Αυτή η στρατηγική σε δύο σκέλη δεν παρουσιάζει κίνδυνο αλληλοεπικάλυψης ή αντιφάσεων μεταξύ αυτών των δύο σχεδίων επειδή αυτά τα δύο σχέδια οριοθετούνται με σαφήνεια: το ένα αφορά αποκλειστικά το στάδιο που προηγείται της έκδοσης εκτελεστής δικαστικής απόφασης (θέσπιση διαδικασίας διαταγής πληρωμής) και το άλλο αποκλειστικά το στάδιο που έπεται (αναγνώριση και εκτέλεση). Αυτή η προσέγγιση παρουσιάζει αντιθέτως πολλά σημαντικά προτερήματα σε σχέση με νομοθετική πρωτοβουλία που θα συνδύαζε ταυτόχρονα αυτά τα δύο ζητήματα. Προσφέρει, για παράδειγμα, ένα ευρύτερο πεδίο εφαρμογής για την κατάργηση του exequatur, επεκτείνοντάς το στο σύνολο των δικαστικών αποφάσεων που εκδίδονται στις περιπτώσεις που υπάρχει επαληθεύσιμη απουσία οποιασδήποτε αμφισβήτησης όσον αφορά το χαρακτήρα ή το ύψος της οφειλής και όχι μόνον στις αποφάσεις που εκδίδονται κατά τη διάρκεια καθορισμένης διαδικασίας.

Τον Απρίλιο 2002, η Επιτροπή θέσπισε την πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για μη αμφισβητούμενες αξιώσεις[5], η οποία προβλέπει ότι η κατάργηση των ενδιάμεσων μέτρων για όλους τους εκτελεστούς τίτλους που αφορούν μη αμφισβητούμενες αξιώσεις εξαρτάται από την τήρηση ενός συνόλου ελάχιστων δικονομικών κανόνων σχετικά με την κοινοποίηση και την επίδοση των εγγράφων. Η παρούσα πρόταση αποτελεί το δεύτερο σκέλος της προαναφερόμενης στρατηγικής.

1.2. Η Πράσινη Βίβλος για διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και μέτρα απλούστευσης και επιτάχυνσης της εκδίκασης των μικροδιαφορών

Η παρούσα πρόταση θεσπίστηκε αφού προηγήθηκε ευρεία διαβούλευση με τα κράτη μέλη και με όλους τους ενδιαφερομένους φορείς της κοινωνίας των πολιτών. Η Πράσινη Βίβλος για διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και μέτρα απλούστευσης και επιτάχυνσης της εκδίκασης των μικροδιαφορών, η οποία υποβλήθηκε από την Επιτροπή στις 20 Δεκεμβρίου 2002[6] παρείχε μια γενική επισκόπηση των διαφόρων μοντέλων διαδικασιών έκδοσης διαταγής πληρωμής σύμφωνα με τη νομοθεσία των κρατών μελών. Με βάση συγκριτική μελέτη για τον τρόπο με τον οποίο τα κράτη μέλη διαχειρίζονται τα σχετικά διαδικαστικά ζητήματα, η Πράσινη Βίβλος διατύπωνε σειρά ερωτήσεων σχετικά με το επιθυμητό πεδίο εφαρμογής και τα χαρακτηριστικά μιας ευρωπαϊκής πράξης. Τα σημαντικότερα ζητήματα που αναλύθηκαν στην Πράσινη Βίβλο μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

– Μια ευρωπαϊκή πράξη για τη διαδικασία έκδοσης διαταγών πληρωμής πρέπει να είναι εφαρμοστέα αποκλειστικά σε διασυνοριακές υποθέσεις ή και σε καθαρά εσωτερικές δίκες;

---

5 COM (2002) 159 τελικό, ΕΕ C 203 E, 27.8.2002, σ.86.

6 COM (2002) 746 τελικό.

– Ποια είδη αξιώσεων πρέπει να καλύπτει η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής; Πρέπει το πεδίο εφαρμογής να περιορίζεται σε χρηματικές αξιώσεις και, σε μια τέτοια περίπτωση, ποια είδη χρηματικών αξιώσεων πρέπει να αποκλείονται;

– Πρέπει να προβλεφθούν ειδικοί κανόνες όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία ή την απονομή αρμοδιότητας στο εσωτερικό των κρατών μελών;

– Η διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής πρέπει να επιβάλει την παρουσίαση δικαιολογητικού εγγράφου που να αποδεικνύει την επίδικη αξίωση και να συμπεριλαμβάνει συνοπτική εξέταση της ουσίας της συγκεκριμένης αξίωσης από το δικαστήριο ή αρκεί απλή περιγραφή της αξίωσης και απουσία αντιρρήσεων για την έκδοση εκτελεστής απόφασης;

– Ο καθού πρέπει να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την αξίωση και να ζητήσει τη διαβίβαση σε τακτική διαδικασία μία ή δύο φορές;

Η Επιτροπή έλαβε 60 περίπου απαντήσεις από τα κράτη μέλη και τους λοιπούς ενδιαφερομένους που εκπροσωπούν τα συμφέροντα των επιχειρήσεων, των καταναλωτών και των νομικών επαγγελμάτων. Αυτές οι αντιδράσεις στην Πράσινη Βίβλο, οι οποίες αποτέλεσαν το αντικείμενο εμπεριστατωμένης συζήτησης κατά τη διάρκεια δημόσιας ακρόασης που διοργανώθηκε από την Επιτροπή στις 26 Ιανουαρίου 2003, κατέδειξαν ότι η θέσπιση διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής θεωρείται σχεδόν ομόφωνα ότι αποτελεί ένα βήμα προς τη δημιουργία ενός χώρου ελευθερίας ασφάλειας και δικαιοσύνης..

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο ψήφισμά του για την Πράσινη Βίβλο[7], χαιρέτησε θερμά την πρωτοβουλία της Επιτροπής. Υπενθύμισε τον πολιτικό στόχο, ο οποίος ορίσθηκε κατά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε, να θεσπισθούν κοινοί ευρωπαϊκοί κανόνες για την ταχεία και αποτελεσματική είσπραξη μη αμφισβητούμενων αξιώσεων και τόνισε την τεράστια σημασία αυτού του σχεδίου για όλους τους οικονομικούς φορείς που έχουν συμφέρον για την ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Η γνώμη του Κοινοβουλίου συμπίπτει σε μεγάλο βαθμό με τα χαρακτηριστικά της παρούσας πρότασης, όπως είναι για παράδειγμα η επιλογή κανονισμού ως κατάλληλου νομικού μέσου και το γεγονός ότι η διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής πρέπει να αποτελεί εναλλακτική λύση στις υφιστάμενες σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο διαδικασίες των κρατών μελών.

Στη γνωμοδότησή της για την Πράσινη Βίβλο[8], η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή υποδέχθηκε ευνοϊκά την πρωτοβουλία της Επιτροπής να ξεκινήσει διαβούλευση σχετικά με το ζήτημα. Έκρινε ότι η ύπαρξη μιας απλής, αποτελεσματικής, ταχείας και δίκαιης διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής αποτελεί σημαντικό στοιχείο του θεμελιώδους δικαιώματος πρόσβασης στη δικαιοσύνη και παρότρυνε και κάλεσε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να υποβάλει νομοθετική πρόταση για την καθιέρωση ενιαίας ευρωπαϊκής διαδικασίας.

Οι αντιδράσεις που προέκυψαν στα διάφορα ερωτήματα που διατυπώθηκαν στην Πράσινη Βίβλο και ο τρόπος με τον οποίο οι αντιδράσεις αυτές ελήφθησαν υπόψη κατά την προετοιμασία της παρούσας πρότασης θα αναφερθούν στη συνέχεια της παρούσας αιτιολογικής έκθεσης, και πιο συγκεκριμένα στα σχόλια των επιμέρους άρθρων.

---

7 Δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί

8 ΕΟΚΕ 742/2003, θεσπίστηκε στις 18 Ιουνίου 2003.

2. ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

2.1. Γενικός στόχος

2.1.1. Η σημασία ενός αποτελεσματικού μηχανισμού γι την είσπραξη μη αμφισβητούμενων αξιώσεων

Αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο κύριος στόχος μεγάλου ποσοστού δικών στα κράτη μέλη δεν είναι η έκδοση αμερόληπτης απόφασης που να επιλύει κατά αυθεντικό τρόπο ένα αμφισβητούμενο πραγματικό ή νομικό ζήτημα. Αντιθέτως, αποτελεί όλο και περισσότερο τον κανόνα ότι, παρόλο που αποδεδειγμένα δεν υπάρχει διαφορά, ο δανειστής αναγκάζεται να προσφύγει στα δικαστήρια για να πετύχει την έκδοση εκτελεστού τίτλου που θα του επιτρέψει να εισπράξει με αναγκαστική εκτέλεση μια απαίτηση την οποία ο οφειλέτης απλώς δεν θέλει ή δεν μπορεί να εκπληρώσει. Το 2000 η Επιτροπή εγκαινίασε μελέτη για τις ειδικές διαδικασίες μικροδιαφορών που ισχύουν στα κράτη μέλη. Το σχετικό ερωτηματολόγιο που διανεμήθηκε στα κράτη μέλη περιείχε επίσης ορισμένες ερωτήσεις για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις. Οι απαντήσεις των κρατών μελών αποκαλύπτουν ότι, εκεί όπου υπάρχουν πλήρη στατιστικά στοιχεία, το ποσοστό των μη αμφισβητούμενων αξιώσεων κυμαίνεται μεταξύ περίπου 50 % και πάνω από 80% του συνόλου των υποθέσεων που εκδικάζουν τα κατώτερα τακτικά πολιτικά δικαστήρια[9].

Η σύντομη εξόφληση των οφειλών των οποίων η αιτιολογία δεν τίθεται σε αμφιβολία έχει ζωτική σημασία για τους οικονομικούς παράγοντες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για την ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Ένα νομικό πλαίσιο που δεν εγγυάται στο δανειστή πρόσβαση σε ταχεία ικανοποίηση των μη αμφισβητούμενων αξιώσεων ενδέχεται να προσφέρει στους κακόπιστους οφειλέτες κάποιο βαθμό ατιμωρησίας και συνεπώς ένα κίνητρο για να καθυστερούν εσκεμμένα τις πληρωμές προς ίδιο όφελος[10]. Η καθυστέρηση των πληρωμών είναι μια από τις σημαντικότερες αιτίες της αφερεγγυότητας που απειλεί την ύπαρξη των επιχειρήσεων, ιδίως των μικρομεσαίων και προκαλεί απώλεια πολλών θέσεων εργασίας. Η ανάγκη κίνησης μακροχρόνιων, γραφειοκρατικών και πολυδάπανων δικαστικών διαδικασιών, ακόμα και για την είσπραξη μη αμφισβητούμενων οφειλών μοιραία οξύνει αυτές τις επιζήμιες οικονομικές συνέπειες.

Η κατάσταση αυτή θέτει μια πολύπλευρη πρόκληση στα δικαστικά συστήματα των κρατών μελών. Έχει πλέον ζωτική σημασία να μπορούν να διακριθούν σε όσο το δυνατόν περισσότερο πρόωρο στάδιο της διαδικασίας οι πραγματικά αμφισβητούμενες υποθέσεις από τις υποθέσεις στις οποίες δεν υπάρχει στην πραγματικότητα νομική διαφορά. Η διαφοροποίηση αυτή αποτελεί αναγκαία, αν και όχι ικανή, συνθήκη για την αποτελεσματική χρησιμοποίηση των περιορισμένων πόρων που διαθέτουν τα δικαστήρια. Τους επιτρέπει να επικεντρωθούν στις αμφισβητούμενες υποθέσεις και να τις εκδικάσουν σε εύλογο χρονικό διάστημα. Το επιθυμητό αυτό αποτέλεσμα μπορεί, εν τούτοις, να επιτευχθεί μόνον αν προβλέπεται μια ταχεία και αποτελεσματική διαδικασία για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις, η οποία να ελαφρύνει τον φόρτο των δικαστηρίων στο βαθμό που είναι απαραίτητο

---

9 Evelyne Serverin (Directeur de recherche au CNRS IDHE-ENS CACHAN), Des Procedures de traitement judiciares des demandes de faible importance ou non contestées dans les droits des Etats-Membres de l'Union Européenne, Cachan 2001, σ. 30

10 Βάσει των αποτελεσμάτων μελέτης η οποία ζητήθηκε από την ίδια το 1994 ('European Late Payment Survey' – Intrum Justitia), η Επιτροπή υπολόγισε, στην ανακοίνωσή της προς το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο «Προς μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα στην έκδοση και την εκτέλεση αποφάσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση», ΕΕ C 33, 31.1.1998, σ. 3, παράγραφος. 38, ότι η αναλογία των περιπτώσεων ηθελημένης υπερημερίας σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση ανέρχεται σε 35%.

για την πρόληψη σημαντικών συμφορήσεων. Έτσι, δεδομένου απλώς και μόνον του αριθμού των προαναφερθεισών μη αμφισβητούμενων υποθέσεων, η ύπαρξη δικονομικής νομοθεσίας που να εξασφαλίζει την αποτελεσματική εκδίκασή τους αποτελεί αποφασιστικό παράγοντα για την απόδοση του δικαστικού συστήματος στο σύνολό του.

2.1.2. Ορισμός της διαδικασίας έκδοσης διαταγής πληρωμής

Όλα τα κράτη μέλη προσπαθούν να αντιμετωπίσουν το ζήτημα της μαζικής είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων μέσω των δικαστηρίων τους από εθνική προοπτική στο πλαίσιο των δικονομικών συστημάτων και παραδόσεων τους. Δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη το ότι οι λύσεις που έχουν εξευρεθεί ποικίλουν σε μεγάλο βαθμό, τόσο όσον αφορά την τεχνική τους φύση όσο και την επιτυχία τους. Σε ορισμένα κράτη μέλη, τα κυριότερα δικονομικά μέσα αντιμετώπισης του προβλήματος των μη αμφισβητούμενων αξιώσεων είναι οι ερήμην εκδιδόμενες αποφάσεις, οι ειδικές συνοπτικές διαδικασίες που εντάσσονται στη δομή της τακτικής πολιτικής δικονομίας ή ακόμα και ασφαλιστικά μέτρα που καθίστανται οιονεί οριστικά, δεδομένου ότι, στην πράξη, ποτέ σχεδόν δεν επακολουθεί η κύρια διαδικασία.

Σε πολλά κράτη μέλη, εντούτοις, η ειδική διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής αποδείχθηκε εξαιρετικά πολύτιμο εργαλείο για την εξασφάλιση της σύντομης και αποτελεσματικής από άποψη κόστους είσπραξης αξιώσεων που δεν αποτελούν αντικείμενο νομικής αμφισβήτησης. Μέχρι σήμερα, έντεκα κράτη μέλη (Αυστρία, Βέλγιο, Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Πορτογαλία, Ισπανία, Σουηδία) διαθέτουν ανάλογη διαδικασία ως αναπόσπαστο τμήμα της πολιτικής τους δικονομίας. Τα περισσότερο γνωστά παραδείγματα είναι η γαλλική *injonction de payer* και η γερμανική *Mahnverfahren*. Πράγματι, τα τελευταία χρόνια, η διαταγή πληρωμής εισήχθη σε δύο κράτη μέλη (Ισπανία, Πορτογαλία) στα οποία οι πιστωτές δεν διέθεταν μέχρι τότε εκτελεστό τίτλο αυτού του είδους. Η εξέλιξη αυτή μαρτυρεί την αυξανόμενη εκτίμηση που συγκεντρώνει αυτός ο τύπος διαδικασίας σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι διαδικασίες έκδοσης διαταγών πληρωμής που ισχύουν στα κράτη μέλη ποικίλουν σημαντικά όσον αφορά ζωτικές πτυχές, όπως το πεδίο εφαρμογής, η δικαιοδοσία ή οι τυπικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις έκδοσης ευνοϊκής απόφασης. Παρά τις διαφορές αυτές μεταξύ των ισχυόντων τύπων νομοθεσίας, όλες οι διαδικασίες διαθέτουν τα ακόλουθα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που μπορούν να χρησιμεύσουν ως στοιχεία του ορισμού της διαδικασίας έκδοσης διαταγής πληρωμής.

Μετά από αίτηση του ενδιαφερομένου, το Δικαστήριο ή άλλη αρμόδια αρχή εκδίδει απόφαση για την επίδικη απαίτηση χωρίς να δίδεται προηγουμένως στον καθού η δυνατότητα να συμμετάσχει. Η απόφαση αυτή κοινοποιείται στον καθού συνοδευόμενη από επιταγή συμμόρφωσης προς τη διαταγή ή αμφισβήτησης της αξίωσης εντός συγκεκριμένης προθεσμίας. Αν ο καθού δεν κάνει ένα από τα δύο, η διαταγή πληρωμής καθίσταται εκτελεστή. Μόνον αν ασκήσει ανακοπή, μπορεί η υπόθεση να διαβιβαστεί στην τακτική διαδικασία. Συνεπώς, αντιθέτως προς τους φυσιολογικούς δικονομικούς κανόνες, το βάρος κίνησης της κατ' αντιμωλία διαδικασίας φέρει εκείνος εις βάρος του οποίου είχε εκδοθεί η διαταγή πληρωμής. Αυτή η μετακύλιση της ευθύνης, η οποία αποκαλείται πολύ επιτυχώς στα γαλλικά με τον όρο «*inversion du contentieux*», σε συνδυασμό με την προστασία των δικαιωμάτων του καθού, όπως αυτή ενσωματώνεται στη δυνατότητα να αποκρουστεί η έκδοση εκτελεστού τίτλου αποτελούν τα βασικά χαρακτηριστικά της διαδικασίας έκδοσης διαταγής πληρωμής.

2.2. Πεδίο εφαρμογής

2.2.1. Η ανάγκη ανάληψης δράσης σε κοινοτικό επίπεδο

Μοιάζει μάλλον αυτονόητο ότι η διάρκεια και το κόστος των τακτικών πολιτικών διαδικασιών, το οποίο είναι απρόσφορο για αξιώσεις σχετικά με τις οποίες δεν υπάρχει νομική αμφισβήτηση, τείνει να αποβεί ακόμα περισσότερο δυσανάλογο σε υποθέσεις με διασυνοριακές επιπτώσεις. Η άγνοια των νομικών συστημάτων άλλων κρατών μελών και η συνακόλουθη ανάγκη προσφυγής στις υπηρεσίες δικηγόρου, το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που απαιτείται για την επίδοση δικογράφων σε διαδίκους που κατοικούν σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος όπου λαμβάνει χώρα η διαδικασία και τα έξοδα μετάφρασης είναι οι εμφανέστεροι μόνο από τους παράγοντες που δυσχεραίνουν τη ζωή των δανειστών διασυνοριακών αξιώσεων. Τα προβλήματα αυτά είναι εγγενή σε κάθε διασυνοριακή διοίκηση, ανεξαρτήτως της αμφισβητούμενης ή μη φύσης της αξίωσης. Παρόλα ταύτα, η αντίθεση μεταξύ της σύντομης διαδικασίας είσπραξης που ισχύει για τις καθαρά εσωτερικές αγωγές και των καθυστερήσεων και του κόστους που ανακύπτουν όταν οι διάδικοι κατοικούν σε διαφορετικά κράτη μέλη γίνεται αφόρητη όταν ο καθού δεν αμφισβητεί καν την αιτιολογία της επίδικης αξίωσης. Η κατάσταση αυτή ευνοεί τους κακόπιστους οφειλέτες στις διασυνοριακές σχέσεις και μπορεί να αποτελέσει αντικίνητρο για την επέκταση των δραστηριοτήτων των οικονομικών παραγόντων εκτός του κράτους μέλους προέλευσής τους, περιορίζοντας έτσι τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών. Ακόμα και η ύπαρξη αποτελεσματικής εθνικής διαδικασίας είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων σε κάθε κράτος μέλος, από την οποία πόρρω απέχουμε σήμερα επειδή ακόμα και στα κράτη μέλη τα οποία διαθέτουν διαδικασίες έκδοσης διαταγών πληρωμής αυτές είναι συχνά απαράδεκτες ή ανεφάρμοστες όταν ο καθού κατοικεί στην αλλοδαπή, δεν θα αποτελούσε αναγκαστικά αποφασιστική βελτίωση, εφόσον οι τεράστιες διαφορές μεταξύ των εν λόγω διαδικασιών και η έλλειψη εξοικείωσης με αυτές αποτελούν αφεαυτών σημαντικά εμπόδια για την επίλυση των διαμεθοριακών διαφορών. Μια εναρμονισμένη ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής θα διαδραμάτιζε σημαντικότατο ρόλο στη βελτίωση της ευχερέστερης πρόσβασης σε αποτελεσματική δικαιοσύνη.

2.2.2. Πεδίο εφαρμογής της πρότασης

Για τους προαναφερόμενούς λόγους, η ανάγκη ενιαίας ευρωπαϊκής διαδικασίας για την είσπραξη μη αμφισβητούμενων αξιώσεων είναι ιδιαίτερα πασιφανής στις περιπτώσεις των διασυνοριακών διαφορών. Η Επιτροπή θεωρεί εντούτοις ότι θα ήταν όχι μόνο άτοπο αλλά επίσης αντιπαραγωγικό να περιοριστεί το πεδίο εφαρμογής αυτής της διαδικασίας μόνο στις διασυνοριακές υποθέσεις.

Το άρθρο 65 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας αναθέτει νομοθετικές αρμοδιότητες στην Κοινότητα στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις με διασυνοριακές επιπτώσεις στο μέτρο που αυτό είναι αναγκαίο για την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Ενώ η ύπαρξη διασυνοριακών επιπτώσεων αποτελεί προαπαιτούμενο της κοινοτικής αρμοδιότητας, αυτό δε σημαίνει ότι οι κανόνες που μπορούν να θεσπιστούν σε αυτήν τη βάση εφαρμόζονται μόνο σε διασυνοριακές διαφορές, δηλαδή σε υποθέσεις με σαφή διασυνοριακό χαρακτήρα. Αυτό θα αποτελούσε άκρως στενή ερμηνεία της συγκεκριμένης διάταξης που δεν επιβάλλεται από την διατύπωσή της. Η σκόπιμη χρήση ευρύτερης διατύπωσης που αναφέρεται σε θέματα με διασυνοριακές επιπτώσεις στο ειδικό πλαίσιο του άρθρου 65 παρέχει ορισμένη ευελιξία για τη θέσπιση νομοθετικών διατάξεων που ρυθμίζουν περισσότερα θέματα από τις διασυνοριακές διαφορές, ιδιαίτερα όταν ένα κοινό μέσο που καλύπτει τόσο της διασυνοριακές όσο και τις εθνικές διαφορές συμβάλλει στην εξασφάλιση της καλής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Αυτή η τελευταία αξίωση

εκπληρώνεται λαμβανομένης υπόψη της θεμελιώδους οικονομικής σημασίας που έχει μια αποτελεσματική διαδικασία για την είσπραξη μη αμφισβητούμενων οφειλών και των επιπτώσεων που συνεπάγονται για την εσωτερική αγορά οι μεγάλες διαφορές μεταξύ των εθνικών συστημάτων όπως αναλύεται ανωτέρω (*2.1.1*) και στο παρόν τμήμα. Υπό αυτές τις συνθήκες, το προτεινόμενο νομοθετικό μέσο χαρακτηρίζεται επαρκώς από ένα διασυνοριακό στοιχείο και το άρθρο 65 επιτρέπει τη θέσπιση νομοθετικών διατάξεων που δεν περιορίζονται σε διασυνοριακές υποθέσεις *in concreto* αλλά μπορούν εξίσου να χρησιμοποιούνται σε αμιγώς εθνικές καταστάσεις· στο πλαίσιο αυτό, πρέπει εξίσου να ληφθεί υπόψη ότι αυτό το νομικό μέσο θα εφαρμόζεται σε προαιρετική βάση. Ο προαιρετικός χαρακτήρας της διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και οι συνέπειές της για τα κράτη μέλη αναλύονται λεπτομερώς κάτωθι (*2.2.3*).

Εξάλλου, η διάκριση μεταξύ των «διασυνοριακών» και των «εσωτερικών» υποθέσεων είναι πολύ πιο δυσχερής από αυτό που ενδεχομένως φαίνεται πρώτης όψεως και θα περιλάμβανε αναπόφευκτα ένα στοιχείο καταχρηστικότητας. Τοιουτοτρόπως, εάν δύο πρόσωπα που κατοικούν στη Γαλλία εμπλακούν σε τροχαίο ατύχημα στη Γερμανία και προσφύγουν σε γαλλικό δικαστήριο για να αποφασίσει για την αποζημίωση, πρόκειται για αμιγώς εσωτερική κατάσταση επειδή τόσο οι αντίδικοι όσο και το δικαστήριο ευρίσκονται στο ίδιο κράτος μέλος ή η υπόθεση υπερβαίνει την εθνική σφαίρα λόγω της σχέσης με κάποιο άλλο κράτος μέλος, του οποίου τα δικαστήρια θα είχαν διεθνή δικαιοδοσία να εκδικάσουν την υπόθεση εάν ο αιτών είχε προτιμήσει να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον τους; Η υιοθέτηση της πρότασης λύσης θα κατέληγε στο να θεμελιώνεται ο διασυνοριακός χαρακτήρας μιας υπόθεσης στην υποκειμενική επιλογή του αιτούντος· ανάλογα με την απόφασή του να παραπέμψει τη διαφορά ενώπιον του ενός ή του άλλου δικαστηρίου, η ίδια κατάσταση θα μπορούσε να θεωρείται είτε ότι έχει διεθνή διάσταση είτε ότι είναι αμιγώς εθνική λόγω της ύπαρξης θεμάτων που τη συνδέουν με δύο κράτη μέλη. Θεωρητικά, κάθε υπόθεση η οποία εμφανίζει στοιχεία που τη συνδέουν με περισσότερα κράτη μέλη πρέπει να θεωρείται ότι έχει διασυνοριακές επιπτώσεις. Όμως, θα ήταν προπάντων αναπόφευκτα πολύπλοκος ο καθορισμός επαρκούς κριτηρίου σύνδεσης. Η δυνατότητα εφαρμογής του ουσιαστικού δικαίου ενός κράτους μέλους πέραν του κράτους του φόρουμ θα ήταν επαρκής για να θεμελιώσει αυτό το σύνδεσμο; Επιπλέον, μια ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής της οποίας ρητός στόχος είναι η επιτάχυνση και η απλούστευση της είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων δε φαίνεται να είναι η πλέον ενδεδειγμένη διαδικασία για να εξεταστούν λεπτομερώς τόσο πολύπλοκα ζητήματα όπως παρεμπίπτοντα ζητήματα που αφορούν το παραδεκτό μιας αίτησης.

Αυτές οι ασάφειες, αν εξεταστούν παράλληλα με τη δυνατότητα κάθε δικαστικής απόφασης να αποκτήσει διασυνοριακό χαρακτήρα εάν πρέπει να εκτελεστεί σε κάποιο άλλο κράτος μέλος, θέτουν σε αμφισβήτηση το βάσιμο της διάκρισης που γίνεται μεταξύ «εσωτερικών» και «διασυνοριακών» υποθέσεων.

Επιπλέον, στο ιδιαίτερο πλαίσιο μιας διαδικασίας είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων, ο περιορισμός αυτής της διαδικασίας στις διασυνοριακές καταστάσεις θα είχε ανεπιθύμητες πολιτικές και οικονομικές συνέπειες. Κατά πρώτον, η πρόσβαση των οικονομικών παραγόντων σε μηχανισμούς που εμφανίζουν πολύ διαφορετικά επίπεδα αποτελεσματικότητας συνεπάγεται νόθευση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά, ανεξάρτητα από το αν οι συμμετέχοντες κατοικούν σε διαφορετικά κράτη μέλη ή στο ίδιο κράτος μέλος. Δύο επιχειρήσεις που ανταγωνίζονται στο ίδιο κράτος μέλος εκ των οποίων μόνο η μια κατοικεί στο συγκεκριμένο κράτος μέλος δεν έχουν τις ίδιες δυνατότητες εάν μόνο αυτή που κατοικεί στην αλλοδαπή μπορεί να κάνει χρήση μιας αποτελεσματικής διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Παρόμοια, μια επιχείρηση της οποίας η πλειοψηφία των πελατών της ευρίσκεται στην αλλοδαπή θα μπορούσε να διαθέτει

σημαντικό προτέρημα, λόγω της ύπαρξης μιας τέτοιας διαδικασίας, σε σχέση με ανταγωνιστή εγκατεστημένο στο ίδιο κράτος μέλος, ο οποίος όμως ασκεί το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων του στο εσωτερικό της χώρας. Επιπλέον, και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τα κράτη μέλη που δεν διαθέτουν επί του παρόντος κανένα αποτελεσματικό μηχανισμό είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων, θα ήταν πολιτικά πολύ δυσχερές να εξηγηθεί στους δανειστές και στους οφειλέτες ο λόγος για τον οποίο ο μηχανισμός που προβλέπεται για τις διασυνοριακές καταστάσεις είναι πιο αποτελεσματικός από αυτόν που προσφέρεται στις περιπτώσεις των εσωτερικών υποθέσεων. Η μεγάλη πλειοψηφία των παρατηρήσεων που διατυπώθηκαν σε σχέση με την Πράσινη Βίβλο από τους οικονομικούς παράγοντες ή τις οργανώσεις που τους αντιπροσωπεύουν, καθώς και η γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, επιβεβαιώνουν το ενδιαφέρον που υπάρχει για μια διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής καθολικά εφαρμόσιμης χωρίς διακρίσεις μεταξύ εσωτερικών και διασυνοριακών υποθέσεων.

2.2.3. Επικουρικότητα και αναλογικότητα

Είναι αυτονόητο ότι ο στόχος της παρούσας πρότασης, ο οποίος συνίσταται στη θέσπιση ενιαίας ευρωπαϊκής διαδικασίας η οποία αποβλέπει στην ταχεία έκδοση εκτελεστής απόφασης σχετικά με αξίωση της οποίας η αιτιολογία δεν αμφισβητείται, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί επαρκώς από τα ίδια τα κράτη μέλη, τα οποία δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την ισοδυναμία των εφαρμοστέων κανόνων δια μέσου της Κοινότητας, και μπορεί ως εκ τούτου να υλοποιηθεί καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο.

Η παρούσα πρόταση είναι απόλυτα σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας υπό την έννοια ότι περιορίζεται αυστηρά σε αυτό που είναι απαραίτητο για την επίτευξη αυτού του στόχου. Στο συγκεκριμένο πλαίσιο, έχει ιδιαίτερη σημασία να καταδειχθούν τα αποτελέσματα του συνδυασμού του επιλεγέντος νομικού μέσου και του προαιρετικού χαρακτήρα της διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής σε σχέση με συγκρίσιμους μηχανισμούς που προβλέπονται από το δικονομικό δίκαιο των κρατών μελών. Ενώ εξασφαλίζει την ομοιομορφία και την άμεση εφαρμοσιμότητα της διαδικασίας, ένας κανονισμός σαν το προτεινόμενο υποχρεώνει απλά τα κράτη μέλη να προσφέρουν τον ευρωπαϊκό μηχανισμό είσπραξης ως συμπληρωματικό μέσο. Δεν τα υποχρεώνει ούτε να εγκαταλείψουν την προϋπάρχουσα νομοθεσία τους σχετικά με τις διαταγές πληρωμής ή οποιαδήποτε άλλη διαδικασία είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων ούτε να τροποποιήσουν αυτή τη νομοθεσία για να την καταστήσουν σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο. Ως εκ τούτου, η παρούσα πρόταση κανονισμού, η οποία ουδόλως θίγει το δικαίωμα των κρατών μελών να συνεχίζουν να εφαρμόζουν τις εθνικές νομοθεσίες τους παράλληλα με την ευρωπαϊκή διαδικασία διαταγής πληρωμής, θίγει πολύ λιγότερο τα δικονομικά τους συστήματα από μια οδηγία που θα αξίωνε την προσαρμογή του εθνικού δικαίου στους κανόνες που ορίζονται από το συγκεκριμένο νομικό μέσο. Αυτή η νομοθετική τεχνική εξασφαλίζει πράγματι ένα ελάχιστο επίπεδο όσον αφορά την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων αλλά επιτρέπει στα κράτη μέλη που έχουν θέσει σε εφαρμογή ένα πιο αποδοτικό σύστημα να το διατηρήσουν Τέλος, επαφίεται στους δανειστές να καθορίσουν τη διαδικασία η οποία, κατά την άποψή τους, θα είναι είτε πιο αποτελεσματική είτε πιο πρακτική από την άποψη της προσιτότητας, δεδομένου ότι αυτό το τελευταίο κριτήριο είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τους δανειστές που ασκούν τις δραστηριότητές τους σε πολλά κράτη μέλη και για τους οποίους η ύπαρξη μιας ενιαίας ευρωπαϊκής διαδικασίας διαταγής πληρωμής δεν τους επιβάλλει την ανάγκη να γνωρίζουν το δικονομικό δίκαιο καθενός εξ αυτών των κρατών μελών. Τέλος, πρέπει να τονισθεί ότι, εξ ορισμού, αρμόζει ιδιαίτερα σε μια διαδικασία διαταγής πληρωμής να τηρεί τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας, δεδομένου ότι αυτό το είδος διαδικασίας δεν συνδέεται άρρηκτα με τους υπόλοιπους κανόνες που διέπουν την πολιτική δικονομία αλλά

αποτελεί μάλλον ένα χωριστό κεφάλαιο. Το πέρας της διαδικασίας διαταγής πληρωμής, το οποίο προκαλείται από την ανακοπή του καθού, είναι εκείνο που επιφέρει την ενδεχόμενη διαβίβαση της υπόθεσης σε τακτική πολιτική διαδικασία. Η θέσπιση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν προκαλεί κατά συνέπεια ανάγκη περαιτέρω προσέγγισης των εθνικών δικονομιών και επηρεάζει στο ελάχιστο το εθνικό δίκαιο.

3. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΝΑ ΑΡΘΡΟ

Άρθρο 1 – Πεδίο εφαρμογής

Το γενικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, το οποίο περιορίζεται στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις σύμφωνα με την παράγραφο 1, αντιστοιχεί σε εκείνο του κανονισμού ΕΚ αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις..

Η παράγραφος 2 εξαιρεί ορισμένα είδη αστικών και εμπορικών αξιώσεων από το πεδίο εφαρμογής. Περιουσιακά δικαιώματα που προκύπτουν από γαμικές και παρόμοιες (π.χ. αναγνωρισμένη συντροφική σχέση) σχέσεις αποκλείσθηκαν επειδή, σε αυτές τις υποθέσεις που υπάγονται στο οικογενειακό δίκαιο, τα δικαστήρια είναι πολύ συχνά υποχρεωμένα να εξετάζουν τα πραγματικά περιστατικά αυτεπαγγέλτως και δεν μπορούν ως εκ τούτου να περιορίζονται στη διαπίστωση ότι ο καθού δεν αμφισβητεί τους ισχυρισμούς του αιτούντος. Όπως και στον κανονισμό αριθ. 44/2001, ζητήματα που αφορούν την αφερεγγυότητα και την κοινωνική ασφάλιση δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής. Εξαιρουμένων αυτών των τομέων, η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι πρέπει να αποκλεισθούν άλλα είδη αξιώσεων από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού. Το γεγονός ότι αρμόδια είναι ειδικά δικαστήρια (εργατικά δικαστήρια για παράδειγμα όσον αφορά τις εργατικές διαφορές) και όχι τακτικά πολιτικά δικαστήρια δεν αποτελεί καθοριστικό λόγο απόρριψης της διαδικασίας διαταγής πληρωμής. Οποιοσδήποτε άλλος περιορισμός της δυνατότητας εφαρμογής της διαδικασίας ο οποίος συνδέεται με τον χαρακτήρα ή με τη νομική βάση της αξίωσης δε φαίνεται επιβεβλημένος για επιτακτικούς λόγους· αντιθέτως, ένας τέτοιος περιορισμός θα δημιουργούσε αναπόφευκτα πολύπλοκα προβλήματα όσον αφορά το όριο μεταξύ παραδεκτών και απαράδεκτων αιτήσεων. Τέλος, σύμφωνα με τη μεγάλη πλειοψηφία των σχολίων που διατυπώθηκαν σχετικά με την Πράσινη Βίβλο η παρούσα πρόταση δεν ορίζει ανώτατο όριο σχετικά με το ποσό που μπορεί να επιδικαστεί στο πλαίσιο της διαδικασίας διαταγής πληρωμής, επειδή ο αμφισβητούμενος ή μη αμφισβητούμενος χαρακτήρας μιας αξίωσης δεν φαίνεται να συνδέεται μέχρι αυτό το σημείο με την αξία της συγκεκριμένης αξίωσης που να χρειάζεται να περιοριστεί η χρησιμοποίηση της διαδικασίας στην είσπραξη ποσών που δεν υπερβαίνουν ένα συγκεκριμένο όριο. Αν, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι, η πιθανότητα αμφισβητούμενων διαδικασιών αυξάνεται ανάλογα με την αξία της απαίτησης, ο καθορισμός ανώτατου ορίου δεν θα ήταν δικαιολογημένος, επειδή επαφίεται στον δανειστή να αξιολογήσει το κατά πόσον οι πιθανότητες μη άσκησης ανακοπής είναι επαρκώς υψηλές ώστε να αξίζει να επιχειρήσει τη διαδικασία διαταγής πληρωμής· σε αντίθετη περίπτωση, θα κινήσει απευθείας την τακτική διαδικασία.

Η διαφορά μεταξύ του καταλόγου εξαιρέσεων από το πεδίο εφαρμογής της παρούσας πρότασης και της παράλληλης διάταξης του κανονισμού αριθ. 44/2001 εξηγείται από το γεγονός ότι αυτές οι δύο πράξεις ρυθμίζουν διαφορετικά ζητήματα, τα οποία απαιτούν ουσιαστικά διαφορετική προσέγγιση και διαφορετική προοπτική. Η παρούσα πρόταση αφορά κυρίως τους δικονομικούς κανόνες και αξιώσεις για την έκδοση εκτελεστής απόφασης και δεν αφορά κανένα από τα θέματα τα οποία εξετάζονται στον κανονισμό αριθ. 44/2001. Δεν

αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία για τη διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής, επειδή, λαμβάνοντας υπόψη την ισορροπία που δημιουργείται από τον κανονισμό αριθ. 44/2001 μεταξύ των συμφερόντων των εναγόντων και εναγομένων, δεν θα ήταν απαραίτητο να υπάρξει παρέκκλιση από αυτούς τους κανόνες και να εγκαθιδρυθεί ένα ειδικό σύστημα διεθνούς δικαιοδοσίας για την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής. Τα ζητήματα αναγνώρισης και εκτέλεσης σε κάποιο κράτος μέλος πέραν εκείνου του οποίου τα δικαστήρια εξέδωσαν τη διαταγή πληρωμής διέπονται αποκλειστικά από τον κανονισμό αριθ. 44/2001 και, από την έναρξη ισχύος του, από τον μελλοντικό κανονισμό που θα αφορά τη θέσπιση ενός ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις. Είναι ως εκ τούτου αυτονόητο ότι οι λόγοι που στηρίζουν τον αποκλεισμό ορισμένων ειδών αξιώσεων ή διαδικασιών, εκ των οποίων ορισμένες δεν μπορούν ούτε καν θεωρητικά να εφαρμοστούν σε χρηματικές αξιώσεις, από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αριθ. 44/2001 δεν έχουν ουδεμία σχέση ή λογική στο πλαίσιο της παρούσας πρότασης.

Άρθρο 2 – Διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

Η παράγραφος 1 περιορίζει τη δυνατότητα εφαρμογής της διαδικασίας σε εκκαθαρισμένες και απαιτητές χρηματικές αξιώσεις. Αυτή η διαδικασία δεν μπορεί κατά συνέπεια να χρησιμοποιείται ούτε για χρηματικές αξιώσεις των οποίων το ποσό δεν μπορεί να οριστεί συγκεκριμένα (όπως στην περίπτωση της ηθικής βλάβης) ούτε για αιτήσεις που αφορούν υποχρεώσεις πράξης ή αποχής από ορισμένη πράξη όπως η παράδοση ή η απόδοση κινητών πραγμάτων ή η έξωση. Θεωρητικά, η αρχή πάνω στην οποία βασίζεται ο προσδιορισμός των μη αμφισβητούμενων αξιώσεων θα μπορούσε να επεκταθεί σε άλλα είδη αξιώσεων πέραν εκείνων που συνεπάγονται την καταβολή χρηματικού ποσού και, πράγματι, τα συστήματα ορισμένων κρατών μελών καλύπτουν μη χρηματικές αξιώσεις. Εντούτοις, γίνεται γενικά δεκτό και επιβεβαιώνεται από τις αντιδράσεις που υπήρξαν στην Πράσινη Βίβλο, ότι αυτές οι άλλες αξιώσεις, οι οποίες θα αποτελούσαν ένα ασήμαντο ποσοστό μεταξύ των υποθέσεων που εξετάζονται μέσω αυτής της διαδικασίας, προσφέρονται σαφώς λιγότερο για τυποποιημένη αντιμετώπιση. Για να δοθεί απλά ένα παράδειγμα, η απλή διατύπωση της αξίωσης κατά τρόπο που να ικανοποιεί τις απαιτήσεις ακρίβειας ενός εκτελεστού τίτλου θα αποτελεί συχνά ανυπέρβατο εμπόδιο, τουλάχιστον για τους μη νομικούς, και θα συνεπιφέρει για το λόγο αυτό την απόρριψη μεγάλου μέρους αιτήσεων ή δυσανάλογο φόρτο εργασίας για τα δικαστήρια.

Η παράγραφος 2 εξειδικεύει τον προαιρετικό χαρακτήρα της διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Είναι στη διακριτική ευχέρεια του δανειστή να αποφασίσει το κατά πόσον επιθυμεί να επιδιώξει την ικανοποίηση αξίωσης, η οποία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας πρότασης, υποβάλλοντας αίτηση για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής ή κάνοντας χρήση συνοπτικής ή τακτικής διαδικασίας που προβλέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους του forum.

Άρθρο 3 – Αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

Αυτή η διάταξη απαριθμεί τα στοιχεία τα οποία πρέπει να περιλαμβάνει η αίτηση για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής όσον αφορά την ταυτότητα των διαδίκων και την περιγραφή της αξίωσης και την αιτιολόγησή της. Τα περισσότερα στοιχεία που αναφέρονται στο συγκεκριμένο άρθρο δεν χρειάζονται επεξηγήσεις.

Πρέπει να τονιστεί ότι η παρούσα πρόταση δεν εξαρτά τη χορήγηση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής από την υποβολή εγγράφων αποδείξεων. Η ανάλυση των απαντήσεων που

δόθηκαν στην Πράσινη Βίβλο σχετικά με τη θεμελιώδη διάκριση μεταξύ των δύο ισχυόντων μοντέλων διαδικασίας διαταγής πληρωμής (που αναφέρονται στην Πράσινη Βίβλο ως σχολές «απόδειξης» και «μη απόδειξης») επέτρεψε στην Επιτροπή να συμπεράνει ότι αυτή η υποχρέωση θα συνεπαγόταν ουσιαστικό κίνδυνο για την ενιαία εφαρμογή του κανονισμού, κυρίως όσον αφορά τα είδη εγγράφων που θεωρούνται ότι αποτελούν επαρκή απόδειξη της αξίωσης. Επιπλέον, στοιχείο πιο σημαντικό, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι γραπτές αποδείξεις που συνοδεύουν την αίτηση έχουν σαν μόνο στόχο να χρησιμεύσουν ως βάση για την ταχεία εξέταση του βάσιμου της αξίωσης, γεγονός το οποίο προβλέπεται από το δίκαιο των κρατών μελών που εφαρμόζουν το μοντέλο της «απόδειξης». Η παρούσα πρόταση δεν προβλέπει συστηματικό και πλήρη ή συνοπτικό έλεγχο της αιτιολόγησης της αίτησης.

Η Επιτροπή, αντ' αυτού, προσπάθησε να εξεύρει λύση η οποία να συνδυάζει τα προτερήματα μιας διαταγής πληρωμής «χωρίς απόδειξη», όσον αφορά την απλούστευση και την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας, κατοχυρώνοντας ταυτόχρονα επαρκή προστασία των δικαιωμάτων του καθού. Στο πλαίσιο αυτού του τελευταίου στόχου, ένα στοιχείο αφορά την υποχρέωση που επιβάλλεται στον αιτούντα κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2, σημείο ε), να μην παρουσιάζει αλλά να περιγράφει με ακρίβεια ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία θα μπορούσε να στηριχθεί κατά τη διάρκεια τακτικής διαδικασίας εάν η αξίωση αμφισβητείτο. Αυτό το προαπαιτούμενο, το οποίο επιτρέπει στον αιτούντα να αναφέρεται σε όλα τα παραδεκτά αποδεικτικά μέσα και όχι μόνο σε έγγραφα, αλλά δεν τον υποχρεώνει να παρέχει αναλυτικό κατάλογο αποδεικτικών στοιχείων, αποτελεί προπάντων τυπική προϋπόθεση για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, η οποία μπορεί εύκολα να ελεγχθεί.

Ο αιτών οφείλει να υποβάλει στο δικαστήριο περιγραφή της αιτίας της αγωγής σύμφωνα με την παράγραφο 2, σημείο δ). Αυτή η δήλωση μπορεί και πρέπει να είναι σύντομη και περιεκτική, ακόμα και όταν πρέπει να εξηγηθεί η νομική σχέση που συνδέει τους διαδίκους, η αιτιολόγηση της συγκεκριμένης αξίωσης και το ποσό της καθώς και η σχέση μεταξύ της αξίωσης και των υποβληθέντων αποδεικτικών στοιχείων.

Η παράγραφος 3 παρέχει σαν εναλλακτική δυνατότητα της χειρόγραφης υπογραφής την ηλεκτρονική υπογραφή, εφόσον, σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 2 της οδηγίας 1999/93/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με το κοινοτικό πλαίσιο για ηλεκτρονικές υπογραφές, αυτή συνδέεται μονοσήμαντα με τον υπογράφοντα και προσδιορίζει την ταυτότητά του, δημιουργείται με μέσα τα οποία ο υπογράφων μπορεί να διατηρήσει υπό τον αποκλειστικό του έλεγχο και συνδέεται με τα δεδομένα στα οποία αναφέρεται κατά τρόπο ώστε να μπορεί να εντοπιστεί οποιαδήποτε επακόλουθη αλλοίωση των εν λόγω δεδομένων. Αυτή η διάταξη, η οποία επαναλαμβάνεται σε άλλα μέρη της πρότασης, αντικατοπτρίζει την γενική τάση που παρατηρείται να επιτραπεί η χρήση της αυτόματης επεξεργασίας δεδομένων και της ηλεκτρονικής επικοινωνίας στη διαδικασία υπό την προϋπόθεση της δέουσας προστασίας των δικαιωμάτων των διαδίκων.

Άρθρο 4 – Προϋποθέσεις έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

Η παράγραφος 1 του συγκεκριμένου άρθρου έχει σαν στόχο να καταρτίσει πλήρη και αναλυτικό κατάλογο των προϋποθέσεων έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, την τήρηση των οποίων πρέπει να εξετάζει το δικαστήριο όταν του υποβάλλεται αίτηση. Αυτή η εξέταση οφείλει να καλύπτει χωρίς να υπερβαίνει τα ακόλουθα σημεία:

– το πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας, όπως ορίζεται στα άρθρα 1 και 2· και

– τις τυπικές αξιώσεις τις οποίες πρέπει να τηρεί η αίτηση, όπως αυτές αναφέρονται στο άρθρο 3.

Εκτός από αυτά τα ζητήματα, τα οποία πρέπει να εξετάζονται αυτεπαγγέλτως, εναπόκειται στον καθού να κρίνει, στη βάση των πληροφοριών που παρέχονται στην αίτηση, οι οποίες του επιτρέπουν να προσδιορίσει με σαφήνεια την αξίωση που στρέφεται εναντίον του και να εξετάσει το βάσιμό της, το κατά πόσον επιθυμεί να την αμφισβητήσει ή να την αποδεχθεί. Σε αυτή την τελευταία περίπτωση, δεν υπάρχει άλλος περαιτέρω έγκυρος λόγος απόρριψης της αίτησης.

Η παράγραφος 2 προσφέρει την ευελιξία στο δικαστήριο, χωρίς να του επιβάλει καμία υποχρέωση, να παραπέμψει την αίτηση στον αιτούντα για να του επιτρέψει να διορθώσει ορισμένα σφάλματα της αίτησής του, σε περίπτωση που δε συμμορφώθηκε με όλες τις τυπικές προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 3 και το σφάλμα φαίνεται να μπορεί να διορθωθεί εύκολα, για παράδειγμα, εάν απλά παρέλειψε να συμπληρώσει κάποιο υποχρεωτικό πεδίο του εντύπου αίτησης. Αυτή η διάταξη ουδόλως στοχεύει να εμποδίσει την αποτελεσματική και ταχεία διεκπεραίωση της διαδικασίας. Οπωσδήποτε, σε περίπτωση απόρριψης της αίτησης, ο αιτών διατηρεί το δικαίωμα να επιδιώξει την ικανοποίηση της αξίωσής του στο πλαίσιο τακτικής διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 5.

Άρθρο 5 – Απόρριψη της αίτησης

Ο κύριος στόχος της παραγράφου 1 είναι να διευκρινίσει, προς το συμφέρον της απλούστευσης και της ομοιομορφίας της διαδικασίας και προς αποφυγή ενδεχόμενης διάσπασης της διαδικασίας σε δύο χωριστά μέρη - ότι όσον αφορά την τήρηση των αξιώσεων του άρθρου 4, το δικαστήριο μπορεί αποκλειστικά είτε να εκδώσει είτε να απορρίψει τη διαταγή πληρωμής στο σύνολό της. Κατά συνέπεια, όταν η αίτηση τηρεί μόνο εν μέρει αυτές τις αξιώσεις, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της. Για να αποφευχθεί αυτή η απόρριψη όταν αυτό δεν φαίνεται ενδεδειγμένο το δικαστήριο μπορεί να προσφύγει στις δυνατότητες που προσφέρονται από το άρθρο 4 παράγραφος 2.

Σύμφωνα με τα σχόλια που διατυπώθηκαν σε σχέση με την Πράσινη Βίβλο και με τις υπάρχουσες εθνικές διαδικασίες έκδοσης διαταγής πληρωμής, η παράγραφος 3 προβλέπει ότι η απόρριψη αίτησης δεν αποκτά την ισχύ *δεδικασμένου*. Αυτή η διαδικασία αποτελεί απλά ένα προαιρετικό μέσο για τον δανειστή ο οποίος υποθέτει ότι η επίδικη αξίωση θα παραμείνει αδιαμφισβήτητη. Αν αυτή η υπόθεση αποδειχθεί εσφαλμένη και ο καθού προβάλλει αντιρρήσεις, η διαβίβαση σε αμφισβητούμενη διαδικασία είναι αυτόματη. Πρέπει όμως να είναι επίσης δυνατόν να μπορεί να επιδιώκει την ικανοποίηση της αξίωσής του στο πλαίσιο τακτικής διαδικασίας εάν η αίτηση απερρίφθη δυνάμει της παραγράφου 1 για λόγους οι οποίοι γενικά ουδόλως συνδέονται με τη δικαιολόγηση της αξίωσης αλλά για λόγους τυπικού ή δικονομικού χαρακτήρα, όπως το πεδίο εφαρμογής της παρούσας διαδικασίας. Μία λογική συνέπεια αυτής της δυνατότητας να συνεχισθεί η επιδίωξη ικανοποίησης της απαίτησης είναι ότι δεν υπάρχει ανάγκη να προβλεφθεί προσφυγή κατά της απόρριψης αίτησης, η οποία θα καθιστούσε τη διαδικασία ανώφελα δυσκίνητη.

Άρθρο 6 –Ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής

Η παρούσα πράξη προτείνει μια διαδικασία διαταγής πληρωμής «σε δύο στάδια»: το έγγραφο που εκδίδεται από το δικαστήριο σε περίπτωση ευνοϊκής απόφασης σχετικά με την αίτηση δεν είναι ακόμα η ίδια η διαταγή πληρωμής, της οποίας η εκτελεστότητα εξαρτάται μόνον

από την πάροδο της προθεσμίας που ορίζεται για την κατάθεση δικογράφου αντίκρουσης, αλλά μία κοινοποίηση πληρωμής, η οποία πληροφορεί τον καθού για την αξίωση καθώς επίσης για τα δικονομικά δικαιώματα και υποχρεώσεις του και, κυρίως, για την επικείμενη έκδοση εκτελεστής διαταγής πληρωμής σε περίπτωση που δεν αμφισβητήσει την αξίωση. Πρέπει να τονιστεί όμως ότι στα κράτη μέλη που εφαρμόζουν ένα μοντέλο «σε ένα στάδιο», μία δεύτερη παρέμβαση του δικαστή είναι γενικά αναπόφευκτη για να διαπιστωθεί ότι δεν διατυπώθηκαν αντιρρήσεις όσον αφορά την αξίωση και να προβεί στην περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου (*formule exécutoire*). Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες, όπως στην παρούσα πρόταση, το δεύτερο στάδιο δεν συνεπάγεται εξέταση της αξίωσης, αλλά η διαταγή πληρωμής εκδίδεται αυτομάτως στην περίπτωση που δεν κατατεθεί δικόγραφο αντίκρουσης , οι διαφορές από άποψη αποτελεσματικότητας της διαδικασίας είναι πιο περιθωριακές. Το κύριο προτέρημα έγκειται στην ύπαρξη χωριστής απόφασης η οποία υπόκειται σε προσφυγή, η οποία συνήθως δεν προσφέρεται στα κράτη μέλη που έχουν επιλέξει τη διαδικασία «σε ένα στάδιο» αλλά την οποία η Επιτροπή κρίνει αναγκαία στο πλαίσιο μιας ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, όπως προσδιορίζουν τα σχόλια σχετικά με το άρθρο 11.

Η ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής είναι παρόμοια με το έντυπο της αίτησης από την άποψη του περιεχομένου, αλλά συμπληρώνεται με πληροφορίες για τη σημασία του συγκεκριμένου εγγράφου, όπως προβλέπουν οι παράγραφοι 3 και 4, οι οποίες αναφέρονται με διακριτό τρόπο και διατυπώνονται κατά τρόπο εύκολα κατανοητό σε αποδέκτες οι οποίοι δεν είναι εξοικειωμένοι με νομικά ζητήματα. Πρέπει να προβλεφθούν πρακτικές λεπτομέρειες που να επιτρέπουν την αυτόματη αντιγραφή, στην κοινοποίηση πληρωμής και, μεταγενέστερα, στη διαταγή πληρωμής, των πληροφοριών που συμπεριλαμβάνονται στην αίτηση. Οι συμπληρωματικές πληροφορίες που απευθύνονται στον καθού πρέπει να αποτελούν εγγενές τμήμα της ίδιας της κοινοποίησης και δεν μπορούν να επισυνάπτονται υπό μορφή παραρτήματος, προκειμένου να αποφευχθεί κάθε σφάλμα ικανό να δημιουργήσει διαδικαστικές δυσχέρειες.

Η πρόταση δεν περιλαμβάνει ειδικούς κανόνες σχετικά με την επίδοση της κοινοποίησης πληρωμής στον καθού, οι οποίες κατά συνέπεια διέπονται από το εθνικό δίκαιο και, κατά περίπτωση, από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2000 για την επίδοση και κοινοποίηση στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις. Η παράγραφος 2 θέτει εντούτοις τον όρο ότι αυτές οι μέθοδοι επίδοσης και κοινοποίησης, οι οποίες δεν παρέχουν απόδειξη προσωπικής παραλαβής από τον οφειλέτη, δε γίνονται δεκτές για τους σκοπούς της παρούσας πρότασης στην περίπτωση που η διεύθυνση του οφειλέτη δεν είναι γνωστή.

Η προθεσμία των τριών εβδομάδων που προβλέπεται για την αμφισβήτηση της αξίωσης λαμβάνει υπόψη το χρονικό διάστημα που κατά την Επιτροπή κρίνεται απαραίτητο προκειμένου ο καθού να προσδιορίσει το κατά πόσον επιθυμεί να προετοιμάσει την άμυνά του κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας των κρατών μελών. Δεδομένης της ευκολίας της διαδικασίας αντίκρουσης του άρθρου 7, αυτή η προθεσμία θα πρέπει να επαρκεί τόσο για τις διασυνοριακές υποθέσεις όσο και για τις αμιγώς εθνικές καταστάσεις.

Η παράγραφος 5 επιδιώκει να εξασφαλίσει ότι κανένας δανειστής δεν θα αποτρέπεται από την προσφυγή στη διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής, παρά το γεγονός ότι τη θεωρεί την πλέον ενδεδειγμένη, λόγω του ότι η αξίωση κινδυνεύει να παραγραφεί εάν δεν διακόψει την προθεσμία παραγραφής υποβάλλοντας αγωγή ενώπιον των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων. Σε αυτό το συγκεκριμένο σημείο, αυτή η διάταξη προσδίδει στην κοινοποίηση πληρωμής το καθεστώς κλητηρίου θεσπίσματος που εκδίδεται στο πλαίσιο τακτικής πολιτικής διαδικασίας.

Άρθρο 7 – Αντίκρουση

Σύμφωνα με τη φιλοσοφία της διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, η οποία επικεντρώνεται στον εντοπισμό μη αμφισβητούμενων αξιώσεων και στην έκδοση εκτελεστών αποφάσεων σχετικά με αυτές απέχοντας από την εξέταση της αιτιολογίας τους, αυτό το άρθρο περιορίζει στο ελάχιστο τις προϋποθέσεις που πρέπει να τηρούνται για το παραδεκτό του δικογράφου αντίκρουσης. Ο καθού οφείλει μόνον να κοινοποιεί, κατά τρόπο μη αποδεχόμενο αμφισβήτηση, στο δικαστήριο εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας και εγγράφως ή υπό ορισμένες προϋποθέσεις ηλεκτρονικά, ανεξαρτήτως διατύπωσης, ότι επιθυμεί να αμφισβητήσει την αξίωση εν όλω ή εν μέρει. Δεν χρειάζεται η παροχή περαιτέρω διευκρινίσεων· η παρουσίαση των πραγματικών και νομικών επιχειρημάτων καθώς και η προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων μπορούν να γίνουν κατά τη μεταγενέστερη τακτική διαδικασία. Ο καθού μπορεί να χρησιμοποιήσει το τυποποιημένο έντυπο απάντησης το οποίο του διαβιβάζεται με την κοινοποίηση πληρωμής, χωρίς όμως να είναι υποχρεωμένος να πράξει τοιουτοτρόπως.

Άρθρο 8 – Συνέπειες της αντίκρουσης

Αυτή η διάταξη προβλέπει ότι η παραδεκτή αντίκρουση συνεπάγεται αυτομάτως το τέλος της διαδικασίας διαταγής πληρωμής και τη διαβίβαση της υπόθεσης σε τακτική πολιτική διαδικασία, χωρίς να χρειάζεται προς το σκοπό αυτό καμία αίτηση. Βασίζεται στο συλλογισμό ότι, κατά κανόνα, οι δανειστές που υποβάλουν αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής επιλέγουν κανονικά αυτή τη διαδικασία επειδή πιστεύουν ότι η αξίωση δεν θα αμφισβητηθεί αλλά επιθυμούν, εφ'όσον χρειασθεί, να συνεχίσουν να επιδιώκουν την ικανοποίηση της αξίωσής τους στο πλαίσιο τακτικής διαδικασίας. Εντούτοις, η παράγραφος 1 προβλέπει πράγματι ότι ο αιτών μπορεί να προσδιορίσει στην αίτησή του ότι επιθυμεί να τεθεί τέλος στη διαδικασία σε περίπτωση κατάθεσης δικογράφου αντίκρουσης εκ μέρους του καθού. Αυτό το αίτημα μπορεί να διατυπωθεί σε περίπτωση που η αξία της επίδικης αξίωσης είναι πολύ χαμηλή, κατά την άποψη του αιτούντος, για να δικαιολογήσει τις προσπάθειες και τη δαπάνη που συνεπάγεται τακτική αμφισβητούμενη διαδικασία.

Η παράγραφος 2 επιδιώκει να αποσαφηνίσει ότι τα τεχνικά ζητήματα του τρόπου με τον οποίο πραγματοποιείται η διαβίβαση σε τακτική διαδικασία διέπονται από το δίκαιο του κράτους μέλους του φόρουμ.

Άρθρο 9 – Ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής

Αν ο καθού κάνει δεκτή την αξίωση ή δεν την αμφισβητήσει εν όλω ή εν μέρει πριν από τη λήξη της προβλεπόμενης προθεσμίας, το δικαστήριο εκδίδει αυτεπαγγέλτως τη διαταγή πληρωμής, δηλαδή χωρίς να χρειάζεται χωριστή αίτηση του αιτούντος.

Η διάρθρωση αυτής της διάταξης είναι παράλληλη με αυτή του άρθρου 6, η οποία αφορά την κοινοποίηση πληρωμής, όσον αφορά τους κανόνες επίδοσης και κοινοποίησης και την ενημέρωση του καθού, παρά το γεγονός ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρόκειται για δικόγραφο ανακοπής και όχι για δικόγραφο αντίκρουσης.

Άρθρο 10 – Εκτελεστότητα της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

Αυτό το άρθρο προβλέπει ότι, μόλις εκδοθεί, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είναι εκτελεστή χωρίς την παροχή ασφάλειας, παρά το γεγονός ότι ο καθού έχει ακόμα τη

δυνατότητα να ασκήσει ανακοπή και ενδεχομένως να επιτύχει την ακύρωσή της. Το γεγονός ότι ο καθού έχει επιλέξει να μην εναντιωθεί στην αίτηση γνωρίζοντας τις συνέπειες μιας τέτοιας συμπεριφοράς αποτελεί επαρκή λόγο για την εκ πρώτης όψεως εκτίμηση ότι η αξίωση δεν αμφισβητείται και θα συνεχίσει να μην αμφισβητείται και κατά συνέπεια για την απεριόριστη εκτελεστότητα.

Η παράγραφος 2 αναλύει το γεγονός ότι η πρόταση δεν έχει σαν στόχο να επηρεάσει την εθνική νομοθεσία περί εκτέλεσης ούτε να θεσπίσει ένα χωριστό και πλήρες σύνολο κανόνων που να αφορά ειδικά τη διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής. Ο προσδιορισμός των τυπικών προϋποθέσεων εκτελεστότητας καθώς και των προϋποθέσεων αναστολής ή περιορισμού της εκτέλεσης ανατίθεται στο εθνικό δίκαιο. Αυτό ρυθμίζει για παράδειγμα τις επιπτώσεις που έχει η άσκηση ανακοπής όσον αφορά την εκτελεστότητα.

Άρθρο 11 – Άσκηση ανακοπής κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

Οι προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για την κατάθεση δικογράφου ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής είναι αντίστοιχες με εκείνες που προβλέπονται για το δικόγραφο αντίκρουσης. Γίνεται ως εκ τούτου παραπομπή στις παρατηρήσεις που αφορούν το άρθρο7.

Η Επιτροπή είναι πεπεισμένη ότι, στο ειδικό πλαίσιο της παρούσας πρότασης, ο καθού πρέπει να διαθέτει μια δεύτερη δυνατότητα να αμφισβητήσει την αξίωση και να επιτύχει τη διαβίβαση σε τακτική διαδικασία ακόμα και αν, παρά το γεγονός ότι είχε ενημερωθεί σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του από το δικαστήριο στην κοινοποίηση πληρωμής, παρέλειψε να δηλώσει την πρόθεσή του να αμυνθεί. Μια ανέκκλητη τελική απόφαση θα αποτελούσε, όπως φαίνεται, πολύ σοβαρή κύρωση, κυρίως σε σύγκριση με τις ερήμην αποφάσεις που εκδίδονται σε ανάλογη κατάσταση, αφού ο καθού έχει κληθεί να εμφανιστεί και έχει ενημερωθεί για τις συνέπειες της μη εμφάνισής του στο ακροατήριο για να υποστηρίξει την υπόθεση, και οι οποίες υπόκεινται σε έφεση ή άλλα ένδικα μέσα. Το κύρος αυτού του συλλογισμού ενισχύεται περαιτέρω από το γεγονός ότι, αντίθετα προς τα συστήματα των περισσοτέρων κρατών μελών που ακολουθούν μία διαδικασία διαταγής πληρωμής «σε ένα στάδιο», στα οποία η διαταγή, μόλις εκδοθεί, δεν υπόκειται πλέον σε ένδικα μέσα, η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής δεν προϋποθέτει γενική συνοπτική εξέταση του βάσιμου της αξίωσης. Αυτή η απλούστευση της διαδικασίας προς το συμφέρον της αποτελεσματικότητάς της και κατά συνέπεια προς το συμφέρον του αιτούντος δικαιολογεί ένα αντιστάθμισμα υπό τη μορφή του δικαιώματος άσκησης ενδίκων μέσων.

Η παράγραφος 4 περιλαμβάνει μια συμπληρωματική εγγύηση για τον καθού, την οποία η Επιτροπή θεωρεί ουσιαστική δεδομένης της απουσίας ειδικών κανόνων για την επίδοση και κοινοποίηση εγγράφων στην παρούσα πρόταση. Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων σχετικά με τον κανονισμό για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις, κρίθηκε αναγκαίο να δοθεί στον καθού η δυνατότητα αμφισβήτησης απόφασης, ανεξάρτητα από τις γενικές προθεσμίες άσκησης ενδίκων μέσων στις περιπτώσεις κατά τις οποίες:

– χρησιμοποιήθηκε μέθοδος επίδοσης ή κοινοποίησης χωρίς αποδεικτικό παραλαβής από αυτόν τον ίδιο αυτοπροσώπως και το σχετικό έγγραφο δεν περιήλθε στην κατοχή του κατά τρόπο που να του επιτρέπει να προετοιμάσει την υπεράσπισή του ή

– λόγω ανωτέρας βίας ή έκτακτων περιστάσεων δεν μπόρεσε να υποστηρίξει την υπόθεσή του.

Η σχετική διάταξη του προαναφερθέντος κανονισμού μεταφέρθηκε και προσαρμόσθηκε στο πλαίσιο της παρούσας πρότασης.

Άρθρο 12 – Συνέπειες της άσκησης ανακοπής

Όσον αφορά τη διαβίβαση σε τακτική διαδικασία, αυτό το άρθρο επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου 8 σχετικά με τις συνέπειες της αντίκρουσης. Το στάδιο της διαδικασίας κατά το οποίο ο καθού επιλέγει να αμφισβητήσει την αξίωση δεν έχει επιπτώσεις όσον αφορά τη διαβίβαση σε τακτική διαδικασία. Η διαφορά καθεστώτος μεταξύ της κοινοποίησης πληρωμής και της διαταγής πληρωμής παραμένει στην εκτελεστότητα αυτού του τελευταίου εγγράφου. Τα ζητήματα εκτελεστότητας διέπονται από το άρθρο 10.

Η παράγραφος 3 προσδιορίζει ότι ένα δικόγραφο αντίκρουσης το οποίο υποβάλλεται καθυστερημένα στο δικαστήριο, ενώ αυτό έχει ήδη εκδώσει διαταγή πληρωμής, αλλά πριν από την εκπνοή της προθεσμίας άσκησης ανακοπής, πρέπει να αντιμετωπίζεται ως δικόγραφο ανακοπής επειδή αποκαλύπτει με σαφήνεια την πρόθεση του καθού να υπερασπιστεί την υπόθεσή του.

Άρθρο 13 – Παράσταση δικηγόρου

Έχοντας υπόψη τον στόχο της παρούσας πρότασης, ο οποίος είναι να θέτει στη διάθεση των δανειστών έναν απλό και αποτελεσματικό μηχανισμό είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων, θα ήταν αντιφατικό να εξαρτηθεί η προσφυγή σε αυτή τη διαδικασία από την εκπροσώπηση από δικηγόρο. Πρώτον, οι προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για να υποβληθεί αίτηση έκδοσης διαταγής πληρωμής και, περαιτέρω, για να αμφισβητηθεί η αξίωση είναι επαρκώς σαφείς για να μη χρειάζεται η εμπειρογνωμοσύνη δικηγόρου. Δεύτερον, η παράσταση δικηγόρου θα αύξανε αναπόφευκτα το κόστος της διαδικασίας. Είναι σαφές ότι τα πρόσωπα που το θεωρούν απαραίτητο μπορούν να ζητήσουν να εκπροσωπηθούν από δικηγόρο, χωρίς αυτό να αποτελεί υποχρέωση. Όπως ορίζεται στην παράγραφο 2 για λόγους αποσαφήνισης, αυτή η διάταξη αφορά μόνο τη διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής και όχι την τακτική πολιτική διαδικασία η οποία ακολουθεί σε περίπτωση κατάθεσης δικογράφου αντίκρουσης ή ανακοπής.

Άρθρο 14 –Δικαστική δαπάνη

Θα ήταν ενδεχομένως αποτρεπτικό για τους δανειστές να προσφύγουν σε αυτή τη διαδικασία εάν, σε περίπτωση ανακοπής εκ μέρους του καθού, υπήρχε το ενδεχόμενο να πρέπει να καταβάλουν υψηλότερη δικαστική δαπάνη από εκείνη που θα χρειαζόταν αν είχαν επιλέξει να ακολουθήσουν την τακτική διαδικασία. Με το ίδιο πνεύμα, δεν φαίνεται δικαιολογημένη η επιβολή υψηλότερης δικαστικής δαπάνης στον καθού εκ του μόνου λόγου ότι ο αιτών κατ' αρχάς επεδίωξε, ανεπιτυχώς, την έκδοση απόφασης μέσω απλουστευμένης διαδικασίας.

Αυτό το άρθρο καθιερώνει την αρχή της ουδετερότητας μιας προηγούμενης διαδικασίας έκδοσης διαταγής πληρωμής όσον αφορά το συνολικό ποσό της δικαστικής δαπάνης, αλλά αναθέτει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να ρυθμίσουν τις λεπτομέρειες που επιτρέπουν τον έλεγχο της τήρησης αυτής της αρχής. Μία πιθανή λύση θα ήταν η απορρόφηση των ενδεχόμενων δικαστικών εξόδων που προκύπτουν από τη διαδικασία διαταγής πληρωμής από εκείνα που αφορούν τη μεταγενέστερη τακτική διαδικασία.

Άρθρο 15 – Σχέση με το εθνικό δικονομικό δίκαιο

Πολλά άρθρα της παρούσας πρότασης αναφέρονται στο εθνικό δίκαιο για ορισμένα ειδικά ζητήματα της διαδικασίας. Προς αποφυγή ενδεχόμενων παρανοήσεων, αυτή η διάταξη ορίζει με σαφήνεια ότι όλα τα δικονομικά ζητήματα που δεν ρυθμίζονται από την παρούσα πρόταση και για τα οποία δεν έχει προβλεφθεί ρητά η εφαρμογή του εθνικού δικαίου διέπονται από το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται η διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής.

Άρθρο 16 – Πληροφορίες σχετικά με τα αρμόδια δικαστήρια

Αυτή η διάταξη στοχεύει να διευκολύνει την πρόσβαση στις πληροφορίες που αφορούν τα δικαστήρια στα οποία πρέπει να απευθυνθούν οι πολίτες για να ζητήσουν την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Τα κράτη μέλη πρέπει να κοινοποιούν στην Επιτροπή τις κατηγορίες δικαστηρίων που έχουν αρμοδιότητα για τη συγκεκριμένη διαδικασία, π.χ. τα κατώτερα ή ανώτερα πρωτοβάθμια δικαστήρια σε εκείνα τα κράτη μέλη στα οποία γίνεται αυτή η διάκριση. Σε ορισμένα κράτη μέλη, θα είναι πιθανόν αναγκαίο να απαριθμηθούν περισσότερες κατηγορίες δικαστηρίων, κυρίως στις περιπτώσεις που ειδικά δικαστήρια καλούνται να εκδώσουν απόφαση για ορισμένες αξιώσεις (όπως τα εργατικά δικαστήρια για τις αξιώσεις που προκύπτουν από συμβάσεις εργασίας). Αυτό θα αποτελούσε επίσης την ευκαιρία να προσδιοριστεί εάν οι γενικοί κανόνες της κατά τόπον αρμοδιότητας εφαρμόζονται στη συγκεκριμένη διαδικασία (χωρίς να χρειάζεται να εξηγηθούν αυτοί οι κανόνες λεπτομερώς) ή εάν έχει προβλεφθεί ειδική διάταξη, όπως η αποκλειστική δικαιοδοσία του δικαστηρίου της κατοικίας του καθού ή η συγκέντρωση της δικαιοδοσίας στο πλαίσιο ενός μόνου δικαστηρίου ή σε περιορισμένο αριθμό δικαστηρίων.

Η Επιτροπή θα δημοσιεύσει αυτές τις πληροφορίες υπό την πλέον ενδεδειγμένη μορφή, συμπεριλαμβανομένης της δημοσίευσης στο Διαδίκτυο, ενδεχομένως στο πλαίσιο του τρέχοντος σχεδίου για τη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού δικαστικού Άτλαντα σε αστικές υποθέσεις, μια βάση δεδομένων η οποία παρέχει φιλική προς το χρήστη πρόσβαση σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρθρα 17 και 18 – Κανόνες εφαρμογής και επιτροπή

Το άρθρο 18 αναφέρεται στη συμβουλευτική επιτροπή, η οποία προβλέπεται από τον κανονισμό ΕΚ αριθ. 44/2001, η οποία θα επικουρεί την Επιτροπή σε περίπτωση ανάγκης κατά την εφαρμογή του κανονισμού σύμφωνα με το άρθρο 17, δηλαδή για την ενημέρωση ή την τεχνική προσαρμογή των τυποποιημένων εντύπων που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα. Η επιτροπή θα συγκαλείται μόνον εφόσον υπάρχει ανάγκη τέτοιων τροποποιήσεων.

2004/0055 (COD)

Πρόταση

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

για διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗ¦

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδιαίτερα το άρθρο 61, σημείο γ),

την πρόταση της Επιτροπής[11],

τη γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής[12],

ενεργώντας σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζεται στο άρθρο 251 της Συνθήκης[13],

Εκτιμώντας τα εξής:

(1) Η Κοινότητα όρισε σαν στόχο τη διατήρηση και την ανάπτυξη ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, στο εσωτερικό του οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων. Προς το σκοπό αυτό, η Κοινότητα οφείλει κυρίως να θεσπίσει τα μέτρα στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις τα οποία είναι απαραίτητα για την καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.

(2) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο που συνήλθε στο Τάμπερε στις 15 και 16 Οκτωβρίου 1999 κάλεσε το Συμβούλιο και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να θεσπίσουν νέες νομοθετικές διατάξεις σχετικά με τα ζητήματα που συμβάλουν στη διευκόλυνση της δικαστικής συνεργασίας και να βελτιώσουν την πρόσβαση στο δίκαιο και έκανε ρητή αναφορά, στο συγκεκριμένο πλαίσιο, στις διαταγές πληρωμής.

(3) Στις 30 Νοεμβρίου 2000, το Συμβούλιο θέσπισε ένα πρόγραμμα μέτρων, το οποίο καταρτίστηκε από κοινού από το Συμβούλιο και την Επιτροπή, για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[14]. Σε ορισμένους τομείς, κυρίως σε αυτόν των μη αμφισβητούμενων αξιώσεων, αυτό το πρόγραμμα προβλέπει τη δυνατότητα θέσπισης στην Κοινότητα μιας ειδικής, ομοιόμορφης ή εναρμονισμένης διαδικασίας για την έκδοση δικαστικής απόφασης.

(4) Η Επιτροπή θέσπισε μια Πράσινη Βίβλο για διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και μέτρα απλούστευσης και επιτάχυνσης της εκδίκασης των

---

11 ΕΕ C , , σ. .
12 ΕΕ C , , σ. .
13 ΕΕ C , , σ. .
14 ΕΕ C 12, 15.1.2001, σ. 1.

μικροδιαφορών στις 20 Δεκεμβρίου 2002. Η δημοσίευση αυτής της Πράσινης Βίβλου αποτέλεσε την αρχή διαβούλευσης σχετικά με τους στόχους και τα χαρακτηριστικά που θα μπορούσε να έχει μια ομοιόμορφη ή εναρμονισμένη ευρωπαϊκή διαδικασία είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων.

(5) Η ταχεία και αποτελεσματική είσπραξη των αξιώσεων οι οποίες δεν αποτελούν το αντικείμενο νομικής αμφισβήτησης είναι πρωταρχικής σημασίας για τους οικονομικούς παράγοντες στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δεδομένου ότι οι καθυστερημένες πληρωμές αποτελούν μια από τις κύριες αιτίες πτώχευσης, η οποία απειλεί την επιβίωση των επιχειρήσεων, ιδιαίτερα των μικρομεσαίων, και προκαλεί πολυάριθμες απώλειες θέσεων απασχόλησης.

(6) Ενώ όλα τα κράτη μέλη επιχειρούν να επιλύσουν το πρόβλημα της μαζικής είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων και τα περισσότερα εξ αυτών θεσπίζοντας απλουστευμένη διαδικασία διαταγής πληρωμής, το περιεχόμενο της εθνικής νομοθεσίας όπως και η αποτελεσματικότητα των εθνικών διαδικασιών διαφέρει σημαντικά μεταξύ των κρατών μελών. Επιπλέον, οι ισχύουσες διαδικασίες είναι συχνά απαράδεκτες ή ανεφάρμοστες στις διασυνοριακές καταστάσεις.

(7) Τα εμπόδια που προκύπτουν όσον αφορά την πρόσβαση σε αποτελεσματική δικαιοσύνη, κυρίως στις διασυνοριακές καταστάσεις, και η στρέβλωση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά που προκαλείται από την άνιση αποτελεσματικότητα των δικονομικών μέσων που τίθενται στη διάθεση των δανειστών στα διάφορα κράτη μέλη επιβάλουν τη θέσπιση κοινοτικής νομοθεσίας που να κατοχυρώνει την ύπαρξη ισότιμων όρων για τους δανειστές και τους οφειλέτες σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

(8) Η ευρωπαϊκή διαδικασία διαταγής πληρωμής δεν οφείλει ούτε να αντικαταστήσει ούτε να εναρμονίσει τους μηχανισμούς είσπραξης μη αμφισβητούμενων αξιώσεων που ισχύουν δυνάμει του εθνικού δικαίου, αλλά να αποτελέσει συμπληρωματική δυνατότητα για τον δανειστή, ο οποίος παραμένει ελεύθερος να χρησιμοποιήσει διαδικασία που προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο.

(9) Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής πρέπει να μπορεί να χρησιμοποιείται για όλες τις αστικές χρηματικές αξιώσεις, συμβατικές και εξωσυμβατικές, εξαιρουμένων των περιουσιακών δικαιωμάτων που απορρέουν από γαμικές ή παρόμοιες σχέσεις, για τις οποίες ακόμα και σε περίπτωση απουσίας αμφισβήτησης, τα δικαστήρια δεν μπορούν συχνά να στηριχθούν στους ισχυρισμούς του αιτούντος, αλλά οφείλουν να εξετάζουν τα πραγματικά περιστατικά αυτεπαγγέλτως. Η διαδικασία δεν πρέπει να περιορίζεται σε αξιώσεις των οποίων το ποσό είναι κατώτερο από ένα συγκεκριμένο όριο. Δεν πρέπει όμως να εφαρμόζεται ούτε σε αξιώσεις που δεν είναι ακόμα απαιτητές κατά την ημερομηνία υποβολής της αίτησης ούτε, ειδικότερα, σε μέλλουσες περιοδικές πληρωμές.

(10) Η διαδικασία πρέπει να βασίζεται, στο μέγιστο δυνατό μέτρο, στη χρήση τυποποιημένων εντύπων για την επικοινωνία μεταξύ δικαστηρίου και διαδίκων προκειμένου να την καταστήσει ευκολότερη και να επιτρέψει τη χρήση της αυτόματης επεξεργασίας δεδομένων.

(11) Στην αίτηση για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής, ο αιτών οφείλει να χορηγεί επαρκώς ακριβείς πληροφορίες που να προσδιορίζουν με σαφήνεια την αξίωση και την αιτιολόγησή της προκειμένου να παρέχεται στον καθού η δυνατότητα

να επιλέγει συνειδητά το κατά πόσον θα την αμφισβητήσει. Στο συγκεκριμένο πλαίσιο, ο αιτών πρέπει να αναφέρει ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία θα μπορεί να στηριχθεί για να θεμελιώσει την αλήθεια των ισχυρισμών του, χωρίς να οφείλει πράγματι να υποβάλει έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία στο δικαστήριο.

(12) Το δικαστήριο εκδίδει ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής αφού εξετάσει την τήρηση των τυπικών προϋποθέσεων που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό. Το δικαστήριο πρέπει να απέχει από την εξέταση της ουσίας της επίδικης αξίωσης.

(13) Η ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής πρέπει να ενημερώνει τον καθού για τις δυνατότητες που του προσφέρονται είτε να πληρώσει την οφειλή του στον αιτούντα είτε να καταθέσει δικόγραφο αντίκρουσης εντός προθεσμίας τριών εβδομάδων εφόσον επιθυμεί να αμφισβητήσει την αξίωση. Εκτός από την πλήρη ενημέρωση σχετικά με την αξίωση εκ μέρους του αιτούντος, ο καθού πρέπει να ενημερώνεται για τη νομική σημασία της κοινοποίησης και, κυρίως, για τις συνέπειες της απουσίας αμφισβήτησης της αξίωσης.

(14) Το δικόγραφο αντίκρουσης που κατατίθεται εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας περατώνει τη διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και συνεπάγεται την αυτόματη μεταφορά της υπόθεσης σε τακτική πολιτική διαδικασία, εκτός εάν ο αιτών έχει ρητά ζητήσει τη διακοπή της διαδικασίας σε μια τέτοια περίπτωση.

(15) Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής που εκδίδεται σε περίπτωση απουσίας αντίκρουσης καθίσταται αμέσως εκτελεστή έναντι του καθού. Υπόκειται σε ανακοπή η οποία έχει ουσιαστικά τις ίδιες συνέπειες με την αντίκρουση. Αν δεν ασκηθεί ανακοπή, η διαταγή πληρωμής έχει την ίδια ισχύ με οριστική απόφαση που εκδίδεται στο πλαίσιο τακτικής πολιτικής διαδικασίας.

(16) Ο παρών κανονισμός δεν επηρεάζει την εφαρμογή του κανονισμού ΕΚ αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000 σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[15] ούτε του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2000 σχετικά με την επίδοση και κοινοποίηση στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[16].

(17) Δεδομένου ότι οι στόχοι του παρόντος κανονισμού, δηλαδή η εγκαθίδρυση ενός ομοιόμορφου, ταχέως και αποτελεσματικού μηχανισμού είσπραξης των μη αμφισβητούμενων χρηματικών αξιώσεων δια μέσου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη και μπορούν κατά συνέπεια, λόγω των διαστάσεων και των αποτελεσμάτων του κανονισμού, να υλοποιηθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα μπορεί να θεσπίσει μέτρα, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 5 της συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας η οποία ορίζεται στο ίδιο άρθρο, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξη αυτών των στόχων· περιορίζει ιδιαίτερα την παρέμβαση στο εθνικό δικονομικό δίκαιο στο ελάχιστο επειδή δεν αντικαθιστά τις απλουστευμένες εθνικές διαδικασίες αλλά προσθέτει μια συμπληρωματική δυνατότητα.

---

15 ΕΕ L 12, 16.1.2001, σ. 1.

16 ΕΕ L 160, 30.6.2000, σ. 37.

(18) Ο παρών κανονισμός σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται κυρίως από τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου. Ειδικότερα, επιδιώκει να εξασφαλίσει την πλήρη τήρηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 47 του Χάρτη.

(19) Τα μέτρα που είναι απαραίτητα για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού πρέπει να θεσπίζονται σύμφωνα με την απόφαση 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999 η οποία καθορίζει τις λεπτομέρειες άσκησης των αρμοδιοτήτων εκτέλεσης που αναγνωρίζονται στην Επιτροπή[17].

(20) [Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία δεν συμμετέχουν στη θέσπιση του παρόντος κανονισμού ο οποίος ως εκ τούτου δεν δεσμεύει τα κράτη αυτά και δεν εφαρμόζεται σε αυτά.]/[Σύμφωνα με το άρθρο 3 του πρωτοκόλλου για τη θέσπιση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία ανακοίνωσαν την επιθυμία τους να συμμετέχουν στη θέσπιση και στην εφαρμογή του παρόντος κανονισμού.]

(21) Η Δανία, δυνάμει των άρθρων 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας δε συμμετέχει στη θέσπιση του παρόντος κανονισμού, και κατά συνέπεια αυτός δεν δεσμεύει τη Δανία και δεν εφαρμόζεται σε σχέση με αυτή.

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

Πεδίο εφαρμογής

1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις ανεξάρτητα από τον χαρακτήρα του δικαστηρίου. Δεν επεκτείνεται, ιδιαίτερα, σε φορολογικά, τελωνειακά ή διοικητικά ζητήματα.

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή της διαδικασίας έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής :

   (α) περιουσιακά δικαιώματα που απορρέουν από γαμικές ή παρόμοιες σχέσεις·

   (β) πτωχεύσεις, πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες·

   (γ) η κοινωνική ασφάλιση.

[17] ΕΕ L 184, 17.7.1999, σ. 23.

3. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ο όρος "δικαστήριο" περιλαμβάνει τη σουηδική δημόσια υπηρεσία αναγκαστικής είσπραξης (*kronofogdemyndighet*).

4. Στον παρόντα κανονισμό, ο όρος «κράτος μέλος» υποδηλώνει όλα τα κράτη μέλη εξαιρουμένης της Δανίας *[του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας]*.

Άρθρο 2

Διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

1. Θεσπίζεται διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής για την είσπραξη μη αμφισβητούμενων χρηματικών αξιώσεων οι οποίες είναι εκκαθαρισμένες και απαιτητές κατά την ημερομηνία κατά την οποία υποβάλλεται η αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

2. Ο δανειστής ουδόλως εμποδίζεται να επιδιώξει την ικανοποίηση αξίωσης κατά την έννοια της παραγράφου 1 κάνοντας χρήση άλλης διαδικασίας προβλεπόμενης από το δίκαιο κράτους μέλους, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για τακτική ή συνοπτική διαδικασία

Άρθρο 3

Αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

1. Η αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής υποβάλλεται μέσω του τυποποιημένου εντύπου που συμπεριλαμβάνεται στο παράρτημα 1.

2. Η αίτηση πρέπει να περιλαμβάνει τα ακόλουθα στοιχεία:

   (α) τα ονόματα και τις διευθύνσεις των διαδίκων και το δικαστήριο στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση·

   (β) το ποσό της αξίωσης·

   (γ) εάν ζητούνται τόκοι επί της αξίωσης, το επιτόκιο και τη χρονική περίοδο για την οποία ζητούνται τόκοι, εκτός εάν προστίθενται στο κεφάλαιο νόμιμοι τόκοι χωρίς να απαιτείται σχετική αίτηση σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους στα δικαστήρια του οποίου υπεβλήθη η αίτηση·

   (δ) την αιτία της αγωγής, συμπεριλαμβανομένης σύντομης περιγραφής των περιστατικών στα οποία θεμελιώνεται η αξίωση και, όπου ισχύει, των αιτούμενων τόκων·

   (ε) σύντομη περιγραφή ενός τουλάχιστον αποδεικτικού μέσου που μπορεί να προσκομιστεί κατά τη διάρκεια τακτικής πολιτικής διαδικασίας για να υποστηρίξει την αξίωση.

3. Η αίτηση υπογράφεται από τον αιτούντα ή από τον αντιπρόσωπό του με χειρόγραφη υπογραφή ή με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή κατά την έννοια του άρθρου 2 παράγραφος 2 της οδηγίας 1999/93/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του

Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, για ένα κοινοτικό πλαίσιο για τις ηλεκτρονικές υπογραφές.

Άρθρο 4

Προϋποθέσεις έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

1. Το δικαστήριο στο οποίο υποβάλλεται αίτηση εξετάζει το κατά πόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται στα άρθρα 1, 2 και 3.

2. Όταν το δικαστήριο εξετάζει την απόρριψη της αίτησης λόγω της μη τήρησης των προϋποθέσεων που προβλέπονται από το άρθρο 3, μπορεί να δώσει στον αιτούντα τη δυνατότητα να συμπληρώσει ή να διορθώσει την αίτηση.

Άρθρο 5

Απόρριψη της αίτησης

1. Το δικαστήριο απορρίπτει την αίτηση στο σύνολό της εφόσον δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 4 όσον αφορά την επίδικη αξίωση ή μέρος αυτής.

2. Η απόρριψη αίτησης για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα.

3. Η απόρριψη δεν εμποδίζει τον αιτούντα να κινήσει τακτική δικαστική διαδικασία για την ίδια αξίωση.

Άρθρο 6

Ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής

1. Εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 4, το δικαστήριο εκδίδει ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής μέσω του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος 2.

2. Η ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής επιδίδεται στον καθού. Μέθοδος επίδοσης χωρίς αποδεικτικό αυτοπρόσωπης παραλαβής από τον καθού δεν γίνεται δεκτή στην περίπτωση που η διεύθυνση του καθού δεν είναι γνωστή μετά βεβαιότητος.

3. Σε αυτή την κοινοποίηση, ο καθού ενημερώνεται για τις δυνατότητες που του προσφέρονται:

   (α) να καταβάλει στον αιτούντα το ποσό της αξίωσης, συμπεριλαμβανομένων των αιτούμενων τόκων και εξόδων και να υποβάλει δήλωση με την οποία να ενημερώνει το δικαστήριο για την πληρωμή· ή

   (β) να καταθέσει δικόγραφο αντίκρουσης της αξίωσης ή μέρους αυτής

το οποίο πρέπει να περιέλθει στο δικαστήριο εντός τριών εβδομάδων από την ημερομηνία που του επιδόθηκε η ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο γίνεται η επίδοση.

4. Σε αυτήν την κοινοποίηση, ο καθού ενημερώνεται ότι

(α) το δικαστήριο δεν εξέτασε την αιτιολογία της αξίωσης πριν από την έκδοση της κοινοποίησης·

(β) το δικαστήριο θα εκδώσει εκτελεστή απόφαση εκτός εάν λάβει εκ μέρους του καθού δικόγραφο αντίκρουσης ή δήλωση με την οποία ενημερώνεται για την πληρωμή εντός της προθεσμίας που ορίζεται στην παράγραφο 3.

5. Για τους σκοπούς της διακοπής της προθεσμίας παραγραφής, η ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής θεωρείται αντίστοιχη της κλήτευσης στο πλαίσιο τακτικής πολιτικής διαδικασίας.

Άρθρο 7

Αντίκρουση

1. Ο καθού μπορεί να υποβάλει δικόγραφο αντίκρουσης μέσω του τυποποιημένου εντύπου που επισυνάπτεται στο παράρτημα 2, το οποίο του διαβιβάζεται ταυτόχρονα με την κοινοποίηση πληρωμής ή καθ'οιονδήποτε άλλο τρόπο.

2. Ο καθού προσδιορίζει με σαφήνεια στο δικόγραφο αντίκρουσης εάν αμφισβητεί το σύνολο ή μέρος της επίδικης αξίωσης. Δεν οφείλει να προσδιορίσει τους λόγους για τους οποίους αμφισβητεί την αξίωση.

3. Το δικόγραφο αντίκρουσης υπογράφεται από τον αιτούντα ή από τον αντιπρόσωπό του με χειρόγραφη υπογραφή ή με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή κατά την έννοια του άρθρου 2 παράγραφος 2 της οδηγίας 1999/93/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, για ένα κοινοτικό πλαίσιο για τις ηλεκτρονικές υπογραφές.

Άρθρο 8

Συνέπειες της αντίκρουσης

1. Αν κατατεθεί δικόγραφο αντίκρουσης εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 6 παράγραφος 3 προθεσμίας, η διαδικασία συνεχίζεται σύμφωνα με τους κανόνες της τακτικής πολιτικής διαδικασίας, εκτός εάν ο αιτών έχει προσδιορίσει ρητά στην αίτησή του ότι σε μία τέτοια περίπτωση επιθυμεί να τεθεί τέλος στη διαδικασία.

2. Η διαβίβαση σε τακτική διαδικασία κατά την έννοια της παραγράφου 1 διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η ευρωπαϊκή κοινοποίηση πληρωμής.

Άρθρο 9

Ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής

1. Σε περίπτωση που δεν κατατεθεί δικόγραφο αντίκρουσης ή δήλωση περί πληρωμής εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 6 παράγραφος 3 προθεσμίας, το δικαστήριο εκδίδει αυτεπαγγέλτως ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής μέσω του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος 3.

2. Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής επιδίδεται στον καθού. Μέθοδος επίδοσης χωρίς αποδεικτικό αυτοπρόσωπης παραλαβής από τον καθού δεν γίνεται δεκτή στην περίπτωση που η διεύθυνση του καθού δεν είναι γνωστή μετά βεβαιότητος.

3. Στην ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής, ο καθού ενημερώνεται ότι μπορεί να ασκήσει ανακοπή κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής στο δικαστήριο που έχει εκδώσει τη διαταγή εντός τριών εβδομάδων από την ημερομηνία της επίδοσής της σε αυτόν σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο γίνεται η επίδοση.

Άρθρο 10

Εκτελεστότητα της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

1. Η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής είναι εκτελεστή χωρίς να εξαρτάται από την παροχή ασφάλειας.

2. Υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 1, οι προϋποθέσεις εκτελεστότητας και αναστολής ή περιορισμού της εκτέλεσης, ιδιαίτερα στην περίπτωση άσκησης ανακοπής σύμφωνα με το άρθρο 11, διέπονται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η διαταγή.

Άρθρο 11

Άσκηση ανακοπής κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

1. Ο καθού μπορεί να ασκήσει ανακοπή κατά της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής μέσω του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος 3, το οποίο του διαβιβάζεται ταυτόχρονα με την ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής ή καθ'οιονδήποτε άλλο τρόπο .

2. Ο καθού ορίζει με σαφήνεια στο δικόγραφο ανακοπής το κατά πόσον αμφισβητεί το σύνολο ή μέρος της επίδικης αξίωσης και, σε αυτήν την τελευταία περίπτωση, ποια μέρη της αξίωσης αμφισβητεί. Δεν είναι υποχρεωμένος να προσδιορίσει τους λόγους για τους οποίους αμφισβητεί την αξίωση.

3. Το δικόγραφο ανακοπής υπογράφεται από τον αιτούντα ή από τον αντιπρόσωπό του με χειρόγραφη υπογραφή ή με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή κατά την έννοια του άρθρου 2 παράγραφος 2 της οδηγίας 1999/93/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, για ένα κοινοτικό πλαίσιο για τις ηλεκτρονικές υπογραφές.

4. Μετά την πάροδο της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 παράγραφος 3 προθεσμίας, ο οφειλέτης δικαιούται, υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής και ανακοινώθηκε στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο - (19σημείο α) του κανονισμού αριθ.---/--/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της---------- για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις, να ζητήσει την επανεξέταση της διαταγής πληρωμής σε περίπτωση που

α) (i) η διαταγή πληρωμής του επιδόθηκε χωρίς αποδεικτικό αυτοπρόσωπης παραλαβής· και

(ii) η επίδοση δεν έγινε εγκαίρως ή κατά τρόπο που να του/της παρέχει τη δυνατότητα να προετοιμάσει την υπεράσπισή του/της χωρίς αυτό να οφείλεται σε δική του/της υπαιτιότητα,

ή

(β) ο οφειλέτης εμποδίστηκε να αμφισβητήσει την αξίωση λόγω ανωτέρας βίας ή εξαιρετικών περιστάσεων, χωρίς δική του/της υπαιτιότητα,

υπό τον όρο ότι και στις δυο περιπτώσεις ενήργησε εγκαίρως.

Άρθρο 12

Συνέπειες της άσκησης ανακοπής

1. Αν ασκηθεί ανακοπή εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 παράγραφος 3 προθεσμίας η διαδικασία συνεχίζεται σύμφωνα με τους κανόνες της τακτικής πολιτικής διαδικασίας, εκτός εάν ο αιτών έχει ρητά ορίσει στην αίτησή του ότι επιθυμεί σε μία τέτοια περίπτωση να τεθεί τέλος στη διαδικασία.

2. Η διαβίβαση σε τακτική διαδικασία κατά την έννοια της παραγράφου 1 διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η ευρωπαϊκή διαταγή πληρωμής .

3. Δικόγραφο αντίκρουσης το οποίο κατατίθεται μετά την πάροδο της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 3, αλλά εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 9 παράγραφος 3, παράγει τα ίδια αποτελέσματα με την άσκηση ανακοπής.

Άρθρο 13

Παράσταση δικηγόρου

1. Η παράσταση δικηγόρου ή άλλου επαγγελματία της νομικής επιστήμης δεν είναι υποχρεωτική

(α) για τον αιτούντα όσον αφορά την αίτηση έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής

(β) για τον καθού όσον αφορά την αντίκρουση ή την ανακοπή ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

2. Η υποχρέωση εκπροσώπησης από δικηγόρο στην τακτική πολιτική διαδικασία η οποία ακολουθεί την αντίκρουση ή την ανακοπή ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται η διαδικασία.

Άρθρο 14

Δικαστική δαπάνη

Το ποσόν της δικαστικής δαπάνης σχετικά με την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής και την τακτική διαδικασία που ακολουθεί σε περίπτωση αντίκρουσης ή ανακοπής της ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής δεν υπερβαίνει τη δικαστική δαπάνη τακτικής πολιτικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

Άρθρο 15

Σχέση με το εθνικό δικονομικό δίκαιο

Όλα τα δικονομικά ζητήματα που δεν ρυθμίζονται ρητά από τον παρόντα κανονισμό διέπονται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται η διαδικασία έκδοσης ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής.

Άρθρο 16

Πληροφορίες σχετικά με τα αρμόδια δικαστήρια

1. Την 1η Ιουλίου 2005, κάθε κράτος μέλος γνωστοποιεί στην Επιτροπή τα δικαστήρια που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής πληρωμής. Τα κράτη μέλη πληροφορούν την Επιτροπή για κάθε μεταγενέστερη τροποποίηση αυτών των πληροφοριών.

2. Η Επιτροπή δημοσιεύει και ενημερώνει, εφ'όσον χρειάζεται, τις πληροφορίες που διαβιβάζονται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με την παράγραφο 1.

Άρθρο 17

Κανόνες εφαρμογής

Τα τυποποιημένα έντυπα που προσαρτώνται στα παραρτήματα ενημερώνονται και προσαρμόζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 18.

Άρθρο 18

Επιτροπή

1. Η Επιτροπή επικουρείται από την επιτροπή που δημιουργείται από το άρθρο 75 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου.

2. Στην περίπτωση που γίνεται παραπομπή στο παρόν άρθρο, εφαρμόζονται τα άρθρα 3 και 7 της απόφασης 1999/468/ΕΚ τηρουμένων των διατάξεων του άρθρου 8 της εν λόγω απόφασης.

Άρθρο 19

Έναρξη ισχύος

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 2006.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος σύμφωνα με τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Βρυξέλλες,

Για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	*Για το Συμβούλιο*
Ο Πρόεδρος	*Ο Πρόεδρος*